

Bize düşen şovenizme karşı mücadeledir - **Sayfa 3**

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 241

17 Eylül 2005

1.000.000 TL - 1 YTL

24 Eylül, Taksim Gezi Parkı, saat: 14.00

SAVAŞA VE İŞGALE KARŞI ÇIKALIM

New Orleans - Telafer

AYNI POLİTİKA

AYNI YIKIM

Amerika'nın New Orleans kenti bir savaş alanı gibi. Siyahların yoğun olarak yaşadığı bu kentte Bush yönetimi yeterli hiç bir tedbiri almadı.

Polis sokakta felaketzedeleri vuruyor. Hala onbinlerce insana doğru dürüst bir yardım ulaşmadı.

Yüzbinlerce insan ise uzun süre için ne

yapacağını bilemiyor.

Öte yandan Irak kentleri daha da kötü bir felaket yaşıyor. ABD ordusu ve işbirlikçisi Irak güçleri halka kan kusturuyor. Hergün yüzlerce, binlerce insan ölüyor.

ABD emperyalizmi hem kendi evinde yoksullara eziyet ediyor, hem de Irak'ta tüm halka acı çek-tiriyor.

MİLYONLARIN SESİ OLMAK

Sanatçı-aktivist Memet Ali Alabora, Haber-Sen Genel Merkez yöneticisi Mehmet Demir ve ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Hakan Tahmaz, "yeni bir sol nasıl olmalı" ve "yeni sol nasıl inşa edilebilir" sorularını yanıtladılar. Görüşlerini kısaca belirttiler

SAYFA 6-7

İktidarı almadan dünyayı değiştirebilir miyiz?

Sayfa: 4

Mücadelemiz kapak olsun

Aktivistler Barışrock'ı değerlendiriyor

Sayfa: 8-9

Brezilya'da yeni bir sol doğuyor

Sayfa: 4

Aynı ırkçılık, aynı saldırganlık

6-7 Eylül 1955: Devlet destekli ırkçı yağma

1942 yılında yürürlüğe giren Varlık vergisi, gayrimüslimlere yöneltilen ekonomik bir saldırıydı. Türkiye Cumhuriyeti devleti en başından beri gayrimüslimleri kaygılandırarak politikalar izledi. Varlık vergisi öncesi zorunlu göç ve iskân politikaları azınlıklara yönelik yıldırma politikalarının arasındaydı. 1934'te Yahudilerin zorunlu göçü için çıkartılan Trakya olayları gibi örnekler 6-7 Eylül'ün başlangıcı olarak görülmelidir.

1955 yılında Kıbrıs ürk hükümeti açısından gerginlik konusuydu. Dışişleri yetkilileri Londra'da Kıbrıs'la ilgili tartışmalar yaparken, Türkiye'de "Atatürk'ün Selanik'teki evi'nin yakıldığı" haberleri dolaşmaya başladı. Dedikoduları duyan Demokrat Parti başkanı ve başbakan Aydın Menderes haberin radyolardan duyurulmasını istedi. Ardından İstanbul Ekspres adlı gazete ikinci baskı yaparak 'Atamızın evi bombalandı' manşetiyle halkı galeyana getirmeye başladı.

1955 yılının 6 Eylül günü akşama doğru İstanbul'da eşine az rastlanır bir vahşet uygulanmaya başladı. Bu yağma ve yıkım gerçekten de cumhuriyet tarihinde eşine hiç rastlanmayacak bir seviyedeydi. Özel arabalar, taksit ve kamyonların yanı sıra otobüs, vapur ve hatta askeri araçlar yardımıyla İstanbul'da avlanmaya çıkna 20-30 kişilik organize gruplar Rumların ve tüm gayrimüslimlerin iş yerlerini, evlerini, kilise ve dini mekanlarını yakıp, yıkar ve soyarlar. Mahkeme zabıtlarına göre, 4 bin 214 ev, 1004 işyeri, 73 kilise, bir sinagog, iki manastır, 26 okul ile aralarında fabrika, otel, bar gibi yerlerin bulunduğu 5 bin 317 mekân saldırıya uğramıştır.

6-7 Eylül vahşeti baştan sonra devletin denetimi ve kontrolünde gerçekleşmişti. Sıkıyönetim yargılarına bilgi veren dönemin Başbakan Yardımcısı Fuad

Köprülü "Bizim haberimiz vardı. Komünistlerin yapacağını biliyorduk ama gününü ve saatini bilmiyorduk" dese de olayın sorumluları belliydi. Daha sonraları ise Özel Harekat Dairesi'nde görevli General Yirmibeşoğlu Türk Gladysu olan Özel Harekat Darbesi'nin Kıbrıs'daki bir dizi gelişmenin yanı sıra 6-7 Eylül olaylarını da örgütlediğini bir gazeteciye övünerek anlatmıştır. (bkz 6-7 Eylül-Türkiye'nin kristal gecesi, Sosyalist İşçi sayı 223)

Hükümetin komünistleri suçlamasıyla her ne kadar Aziz Nesin, Kemal Tahir, Asım Bezirci, Dr. Nihat Sargın gibi isimlerin de aralarında olduğu sosyalistler aylarca cezaevinde kalsa da zamanla yağmalamaların sorumluları ortaya çıkmıştır. 6-7 Eylül olayları iktidardaki Demokrat Partisi, Milli Emniyet Hizmetleri (MAH), öğrenci/gençlik dernekleri, sendikalar ve Kıbrıs Türktür Cemiyeti'nin (KTC) işbirliğiyle organize edilmiştir. Daha sonra Demokrat Parti iktidarının yargılandığı Yassıada Duruşmaları'nda açığa çıktığı gibi bı bombalama Türk Dışişleri'nin örgütlediği bir olaydı. İşin başında Dışişleri Bakanı'ndan doğrudan ta-limat alın Selanik Başkonsolosu M. Ali Balın vardı.

Yunan yetkililer ise başkonsolosluk çalışan Oktay Engin ve Hasan Uçar'ı arıyorlardı. Daha sonra giyaplarında 2 ve 3 yıla mahkum olan bu iki konsolosluk çalışanı bombalamadan hemen sonra Yunanistan'dan kaçırılmışlardı.

6-7 Eylül saldırılarının sonucunda azınlıkların zararı yaklaşık 150 milyon TL'yi bulmaktadır; bu rakam, o dönemin 54 milyon Amerikan Doları'na eşdeğerdir. DP hükümeti ise zarara uğrayıp tescil ettirenlere toplam 60 milyon TL tazminat öder. Olaylar üzerine İstanbul'da sıkıyönetim ilan edilir. Olayların ardından Rum, Ermeni

ve Yahudiler büyük bir göç dalgasıyla Türkiye'den ayrılırlar. Aynı olayların başlarına bir kez daha gelmesi kuvvetle muhtemeldir çünkü. Katiller ve yağmacılar ise arkalarında şanlarını

na yaraşır bir miras bırakırlar. 1955 yılından 50 sene sonra İstanbul'da 6-7 Eylül olaylarını konu eden bir resim sergisini basan faşistler işte bu mirasın taşıyıcısı ırkçılardır.

Organize bir saldırı

Beyoğlu İstiklâl caddesinde Türk bayrağı asarak önlem almış olanların dışında ve daha önce tertipçiler tarafından işaretlenmiş tüm dükkanlar yerle bir edilmişti. Örgütlenmiş ve kıskırtılmış çapulcu kalabalıklar tarafından Taksim, Arnavutköy, Ortaköy, Karaköy, Eminönü, Sirkeci, Gedikpaşa, Çarşıkapı, Kumkapı ve Bakırköy de aralarında olmak üzere 52 yerde birden aynı anda çıkarılan yangınlarla tarihi, ulusal, kültürel ve sanat varlıkları bir gecede yakılıp kül edildi; yıkıldı, yağmalandı. İstiklal caddesi baştan ayağı tek bir dükkan kalmamacasına yağmalanmıştı. Yollar boydan boya kırılıp dökülmüş, parça parça edilmiş eşyalarla doluydu. Elleri kazma, kürek, balyoz ne bulmuşsa kırılıp dökülecek Rum, Ermeni evi, işyeri arayan grupları şehrin dört bir yanında sabaha kadar terör estirdi. Tünel'deki Embros, Apoyevmatini, Tahidromos gibi Rumca yayın yapan gazetelerin idarehaneleri; Patrik'in Tarabya'daki evi ateşe verildi. Rum ve Ermeni hastanelerine bile saldırılarak yangınlar çıkarılmış, gayri Müslim mezarlıkları açılarak cesetler sokaklarda sürünür olmuştu.

Sadece Rumlara yönelik bir saldırı değil

6-7 Eylül olaylarının sadece Kıbrıs'la ilgili olarak Rumlara yapılmış bir misilleme olmadığını bir göstergesi, tahrip edilen işyerlerinin sadece yüzde 59'u Rumlara aitken, kalan yüzde 17'nin Ermenilere, yüzde 12'nin Yahudilere ait olması, hatta dönemlere ve Müslüman olmuş Beyaz Ruslara ait mekânların bile saldırıya uğramasıdır.

Devletin "arındırma" faaliyetleri

1929-1934 arası Anadolu Ermenilerinin Anadolu'nun merkezlerine ve ardından İstanbul'a göç ettirilmesinin amacı ise gayrimüslimleri tümüyle Anadolu'dan uzaklaştırıp İstanbul'da toplamaktır. 1946' da yazıldığı düşünülen bir CHP azınlık raporu bunu açıkça ifade eder. Rapora göre, 1950'lere kadar Anadolu, Yahudi ve Hristiyanlardan temizlenmeli ve sonra İstanbul, Yunanistan'la olan bağları ve nüfusun çokluğu nedeniyle Rumlardan arındırılmalıydı.

12 Eylül darbeleri yargılanmalı

12 Eylül 1980 günün sabahı Kenan Evren ordunun halkın selameti için yönetime el koyduğunu açıklayan bir konuşma yaptı. Sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kapısına kilit vuruldu. Sokaklarda insan avına başlandı.

Yirmi beş yıl önce gerçekleşen darbenin ürünü olarak yapılan anayasa karanlık, ezilenlerin kazanmış olduğu tüm hakları gasp eden, düşünce, gösteri ve örgütlenme özgürlüğünü ortadan kaldıran, işçi sınıfının direniş ve grev hakkını yok eden bir politik programdan başka bir şey değildi. Bugün hala 12 Eylül anayasasının gölgesi altındayız.

12 Eylül darbesi tümüyle Türkiye'deki büyük sermaye gruplarının bir talebidir. Ordunun 12 Mart 1971'de gerçekleştirdiği darbenin etkilerini atlatan ve çok daha güçlü bir biçimde fabrikalarda, sokaklarda mücadele eden işçi sınıfı ve sola karşı önce faşist çeteler öne

"12 Eylül devletin yeniden kurulması devridir". (Vehbi Koç)

çıkartıldı. Faşistlerin grevleri basmaları, işçilere saldırımları, okullarda estirdikleri terör, hareketin geri çekilmesini sağlayamadı. Tersine faşistlere karşı mücadele sokakta çok yaygın bir biçimde örgütlenmeye başladı.

TİSK, MESS, TÜSİAD gibi patron örgütleri açık açık darbe çağrısı yapmaya başladılar. Onlar için önemli olan IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlarla, küresel sermaye ile birlikte hazırladıkları 24 Ocak 1980 programının hayata geçirilmesiydi. Darbeye bir gün kala 11 Eylül'de Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Halit Narin "Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) olmadan üretim artmaz" demişti. Sermayenin grev yapmayan, tüm neo liberal programını kuzu kuzu kabul eden bir işçi sınıfına ihtiyacı vardı. Özelleştirmelere,

sendikaların durdurulmasına, ekmeğin küçülmesine ama fiyatın artmasına ihtiyacı vardı. 12 Eylül estirdiği terörü dalgası, yarattığı korku ortamı, toplumda yarattığı derin tahribatla birlikte sermaye sınıfı adına bu adımların atılmasını sağladı.

TİSK Başkanı Halit Narin darbeden kısa bir süre sonra "şimdiye kadar biz ağladık, onlar güldü. Şimdi sıra onlarda" diyerek sermaye sınıfının darbeyi ne kadar çok istediğini ve coşku içinde karşıladığını kanıtlamaktadır.

Bugün Türkiye'de siyasal demokrasinin önünde engel olan, ekonomik saldırganlığa temel oluşturan en önemli gerçeklik hala 12 Eylül darbesidir. Türban takan kadınların baskı altına alınması da, arka arkaya gelen özelleştirme saldırıları da, okullarda dayatılan harç paraları da, kamu çalışanları üzerindeki

siyasi ve ekonomik baskılar da, Kürt halkının maruz kaldığı uygulamalar da, 12 Eylül darbesinin yarattığı koşullara birebir bağlıdır.

Bu yüzden 12 Eylül darbesiyle açık açık hesaplaşmadan, darbenin sorumluları olanlar, en başta "ressam" Kenan Evren yargılanmadan, darbenin ürünü olan ve bugün hala ağırlığını sürdüren anayasa değiştirilmeden özgürlükler konusunda ileri adımlar atmak her zaman çok güç olacaktır.

17 yaşındaki Erdal Eren'i, idam edebilmek için yasını yükselten Kenan Evren'in, sayfiye yerlerinde rahat rahat resim yapabilemesi engellenmelidir. Kenan Evren yargılanmalıdır. Darbeciler yargılanmalıdır. Şili'de 1973-1990 yılları arasında diktatörlüğünü sürdüren Pinochet'in yargılandığı gibi Kenan Evren de yargılanmalıdır.

12 Eylül'ün devamcıları

Bu ülkede 12 Eylül'ün tüm cuntacıları dokunulmazlık zırhının arkasında rahat koşullarda, geniş olanaklarıyla hayatlarına devam ediyorlar, mahvettikleri milyonlarca yaşama rağmen. Düşük rütbeli susurlukçu subaylar dahi yargılanamıyor. 12 Eylül'ün ürünü valiler, politikacılar rahatça dolaşıyorlar ortaklıkta. Örneğin Mehmet Ağar (baş Susurlukçulardan, 1000 operasyonun sorumlusu) bir partiye genel başkan olabiliyor. Örneğin Korkut Eken (kontrgerilla sorumlusu) krallar gibi muamele görüyor. Meclisin Susurluk soruşturma komisyonu, emekli tuğgeneral Veli Küçük'ün yanına dahi yavaşlamıyor.

BAŞYAZI**Özelleştirmeleri engellemek zorundayız**

TÜPRAŞ, Avrupa'nın beşinci büyük rafinaj kapasitesine sahip. Türkiye'nin ise en büyük sanayi kuruluşu. Geçtiğimiz hafta TÜPRAŞ'ın yüzde 51'lik bölümünün özelleştirilmesi için ihale yapıldı. Yapılan ihalede en yüksek teklifi 4 milyar 140 milyon dolarla Koç-Shell verdi. Koç Holding, ihaleyi kazanan girişim grubunun yüzde 90'ına sahip.

AKP, söz konusu olan işçi sınıfı, onun kazanılmış hakları ve ezilenlerin yaşam standardının geriletilmesi olduğunda sermayeye sonuna kadar bağlı, sermaye programının yoklaştırma ve işsizleştirme politikalarının tavizsiz bir uygulayıcısı olduğunu gösteriyor. Üstelik bunu, dişlerini göstererek, sendikaları, işçileri doğrudan cepheye alarak yapmakta da bir sakınca görmüyor.

Maliye Bakanı, 28 Temmuz 2005 tarihli açıklamasında, özelleştirmelerle ilgili olarak, "Bu, bir prensip meselesidir, ilke meselesidir, politika meselesidir.. kâr edeni de satacağız zarar edeni de satacağız" açıklamasını yaptık. Maliye Bakanı sözüm ona dobra konuşuyor. Özelleştirme savunucularının yıllardan beri savundukları, Kamu İktisadi Teşekkülleri zarar ediyor yalanına sığınmıyor. Bu bakanın doğruluğundan değil, gözü dönmüşlüğünden kaynaklanıyor. Zaten "zarar ediyor" diyenler de, esas olarak kar eden işletmeleri sermaye gruplarına peşkeş çekmek için yalan söylüyorlardı. Ama TÜPRAŞ bu yalanların hiçbirisine sığmaz. TÜPRAŞ'ın altı aylık net karı 293.2 milyon YTL. Yıllık cirosu ise 6.3 milyar YTL.

Şimdi TÜPRAŞ Koç grubunun eline geçti. Koç grubunun TÜPRAŞ'ı satın alması, özelleştirmelere karşı mücadelede yıllardır en önemli zaafa neden olan milliyetçilik de böylece bir kez daha iflas etti. "Şu vatandır satılmaz", "bu milli gururdur satılmaz" gibi, özelleştirmelere karşı mücadeleyi milliyetçi bir kanalda toplamaya çalışanlar, TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesiyle çaresiz kalmak zorundalar.

İşte Koç! Bir Türk sermaye grubu. TÜPRAŞ vatanseverlerin elinde kalmış oldu. Zaten son dönemde özelleştirme furcasından nasiplenmek isteyen sermaye grupları da aynı argümanı savunuyor, önemli sanayi kuruluşlarının Türkiye'nin elinde kalmasını istediklerini söylüyorlar.

Peki TÜPRAŞ Koç grubunun malı olunca Türkiye'de mi kalmış oluyor? Bir malın Türkiye'de, Türklerde kalması ne demek? Bir kez daha, sermayenin ve paranın milliyeti olmadığını hatırlamak zorundayız. Sosyalistler dünyanın her yerindeki sermayeye dünyanın her yerindeki işçi sınıfı ve ezilenler açısından karşı çıkmak zorundalar. Gerisi, sol milliyetçiliğin yarattığı bir illüzyondur. Ve bu illüzyon, özelleştirmelere, emekçilere zarar verdiği, işçi sınıfını örgütsüzleştirdiği, hayatı daha pahalı hale getirdiği, hizmetlerin kalitesini düşürdüğü, insan yaşamını dizginsiz kar hirsına feda ederek tehlikeye attığı, ücretlerin düşmesine neden olduğu, sermayeyi işçi sınıfı karşısında güçlendirdiği için, yani gerçek nedenlerine ve sonuçlarına karşı çıktığı için durdurmaya kararlı olanların mücadele etmesi gereken tehlikeli bir fikir.

Bugün AKP'ye karşı dışediş bir mücadelenin örgütlenmesi gerekiyor, yoksa kaybettiğimiz vatan teranelerinin arasında, işçi sınıfının örgütlenmesi dağıtılıyor ücretleri düşüyor. Morali bozuluyor.

Bu gidişi tersine çevirebiliriz. Özelleştirme saldırısına maruz kalan sektördeki işçileri ve sendikaları yalnız bırakmadan, birleşik bir mücadeleyi ördüğümüz oranda, özelleştirmeleri durdurabiliriz.

sosyalist işçi**Bize düşen şovenizme karşı mücadeledir**

Kürt sorunu gündemi belirlemeye devam ediyor. Başbakan'ın Diyarbakır'a gitmesinden bu yana hızlı gelişmeler yaşanıyor. Kürt hareketi Başbakan'ın tutumuna olumlu yanıt verirken beklendiği gibi faşistler ve kemalistler giderek artan bir histeri içindeler. Faşistler sağda solda gösterilere başladılar. İşçi Partililer ve bazı ülkücü faşistler bu arada 6-7 Eylül sergisini de basmayı ihmal etmediler.

Bozöyük'te içinde DEHAP'lıların bulunduğu bir otobüse saatlerce saldırıldı. Çeşitli asker cenazelerinde ise bildiğimiz "şehitler ölmez, vatan bölünmez" sloganları gene atılmaya başlandı.

Kısacası, milliyetçiliğin korkutucu bir biçimde yükseldiği havası yayılmaya çalışılmakta.

Ama acaba durum gerçekten böyle mi? Milliyetçilik korkutucu bir biçimde yükseliyor mu?

Milliyetçiliğin yükseldiği kuşku götürmez bir gerçek, ama bunun korkutucu ölçülerde olduğunu söylemek gerçekçi değil. Hiç değilse henüz böyle diyemeyiz.

Sağda, solda gerçekleşen milliyetçi gösteriler henüz çok küçük grupların eylemleri durumunda. Örneğin, Bozöyük'te dört bir yandan toplanmış olan küçük bir ülkücü faşist grup vardı. Aynı şey Seferihisar'da, Trabzon'da ve diğer yerlerde de geçerli. Batman'da, Van'da, Yüksekova'da ise durum böyle değil.

Ancak basın durumu alabildiğine abartmakta. Sık sık kullanılan 'linç' deyimini havayı daha da ağırlaştırmakta. Oysa sokağa çıkan faşistlerin böyle bir gücü yok ve böyle bir desteği hiç yok.

Faşistlerin bu dönemde en büyük desteği açık ki CHP yönetimi. En az ülkücü faşistler kadar gözü dönmüş, saldırgan politikalara sahip olan CHP yönetimi milliyetçiliğin yükselmesinde en önemli etken durumunda.

Ya sol?

CHP'nin daha solunda da durum çok olumlu değil. Bir kısım sol her zamanki gibi sol milliyetçilik peşinde. "Tüpraş vatandır, sattırmayız" gibi. Birileri Tüpraş'ı vatan ilan ederken, başka birileri Kıbrıs'ı

vatan ilan etmekte, diğerleri ise "şehitler ölmez, vatan bölünmez" diye bağırarak. Vatan edebiyatı etrafında kurulmuş olan bütün bu söylem milliyetçiliği körüklemekten başka hiç bir işe yaramamaktadır. (Yanlış bir çizgi olduğu için özelleştirmelere karşı mücadeleye de zarar vermektedir.)

Ama solun asıl önemli olan tutumu örtük milliyetçiliği.

Bir süredir Kürt hareketine karşı yeni bir söylem gelişmeye başladı. "Etnik milliyetçiliğin" zararları anlatılıyor.

Ne demek etnik milliyetçilik? Etnik olmayan bir milliyetçilik olabilir mi? Her ulus etnik olarak diğer uluslardan farklı olduğunu iddia eder ve ulusların farklılığı buradan başlar.

"Etnik milliyetçiliğin" zararlarını ballandıra ballandıra anlatanlar aslında Kürt milliyetçiliğine karşı çıkıyorlar. Ve bunu sosyalizm adına yapıyorlar. "Sosyalist milliyetçi olmaz, hele hele etnik milliyetçi hiç olmaz!"

Oysa Kürt sorunu ulusal bir sorun. Eğer ortada böyle bir ulusal sorun olmasa zaten Kürt sorunundan bahsetmezdik. Kürtlerin en temel talebi Kürt kimliğinin tanınmasıdır. Yani basitçe Kürtlerin "dağda, karların üzerinde kart-kurt diye yürüyen Türkler" olmadıklarının tanınmasıdır. Bu olmadan Kürt sorununu çözmek mümkün değil.

Kürt kimliğinin tanınmasını talep etmek elbette milliyetçi bir taleptir. Ama bu milliyetçiliğin Türk milliyetçiliğini kışkırttığını ve bu nedenle de zararlı olduğunu düşünmeye başlayınca düşülen yer egemen ulus milliyetçiliğidir ve bu Kürt milliyetçiliğinden bütünüyle farklıdır.

Ezilenler kendi kimliklerine sahip olmak isterler. Ezenler ise hiç bir farklılığa izin vermek istemezler. Mozaikten bahsedince "ne mozaiki ulan, mermer" derler.

Şovenizme karşı mücadele

Ezen ulusun sosyalistinin en temel görevi, ezen ulus milliyetçiliğine karşı mücadeledir. Eğer Kürt milliyetçiliği Türk milliyetçiliğini saldırgan hale sokuyorsa, buna Türk sosyalistleri karşı çıkmak zorundadır. Şovenizme, ırkçılığa ve mil-

liyetçiliğe karşı mücadele böyle yapılır. Yoksa Kürtlere dönüp "etnik milliyetçilik yapmayın" dediğinizde Türk milliyetçiliğine güç verirsiniz ve ne yazık ki bir kısım Türk solu böylesi bir tutum içindedir.

Öte yandan, Türk solunun "vatan" edebiyatı da işte tam bu noktada Türk milliyetçiliğini körükler. Ülkücü faşistler ellerinde satırlarla Kürtlere saldırırken, "vatan bölünmez" sloganı atarken, eğer kendisini sosyalist olarak gören güçler de çıkıp milliyetçilik temelinde özelleştirmelere karşı çıkmaya çalışırlarsa bu tutum doğrudan "vatan" edebiyatını güçlendirir, o ise doğrudan ülkücü faşistleri güçlendirir.

Hem solun hem de sosyal demokrasinin milliyetçiliği doğrudan ülkücü faşist hareketi güçlendirmektedir.

İşin muhatabı kim?

Bir de ortada böyle bir sorun var. Başbakan'ın demokratik çözüm demesinden bu yana Kürt hareketini kimin temsil edeceği tartışılmaktadır. Bu bütünüyle anlamsız bir arayış.

Kürt sorununu kim gündeme soktuysa, kim yıllardır bu sorunun gündemde kalmasını sağladıysa, açık ki muhatap odur. Ayrıca büyük yığınları kim harekete geçiriyorsa muhatap odur.

Farklı bir muhatap aramaya çalışmak sorundan kaçmaktır. Çözümü ertelemektir. Kaldı ki, Başbakan bile muhatabın kim olduğunu bilmekte ve gereksiz bir biçimde yeni muhataplar aramaktadır.

Bugün sosyalistlere düşen görev, başlayan sürece destek olmaktır. Bu desteğin tek ama tek yolu aralıksız bir biçimde Türk milliyetçiliğiyle, şovenizm ve ırkçılıkla mücadele etmektir. Başka herhangi bir açılım, destek olmaktan çok, zarar vericidir.

Bugün Kürt sorununun çözümü için verilecek destek genel olarak Türkiye'deki demokrasinin sınırlarını geliştirecektir ve bu nedenle önemlidir. Sosyalistler için Kürt hareketine destek ahlâki bir sorun değil, tam tersine Türk işçi sınıfının mücadelesini hızlandıracak, güçlendirecek bir süreç olduğu için önemlidir.

SAVAŞ KARŞITI HAREKET ve YENİ SOL

ChristineBucholz (Almanya), Alex Callinicos (İngiltere), Panos Garganas (Yunanistan), Hakan Tahmaz, Doğan Tarkan

23 Eylül, Cuma, Saat: 20.00

Taxim Hill Hotel
Sıraselviler Cad., No: 9, Taksim

**Küresel iklim değişikliğinin sonuçları
New Orleans: ABD'deki Irak**

Jonathan Neale

Küresel İklim Eylem Koordinatörü,
Amerikan Savaşı Vietnam kitabının yazarı

22 Eylül, Perşembe, Saat: 18.00

Karakedi
Büyükparmakkapı Sk, 8, Kat: 4, İstiklal Caddesi

İktidarı almadan dünyayı değiştirebilir miyiz?

Chris Nineham

John Holloway ve otonom hareketin diğer yazarları antikapitalist harekete güçlü bir tartışma soktular: "İktidar ilişkilerinin olmadığı bir toplumu iktidarı el geçirerek kuramazsınız."

Holloway'e göre hareket devlete aldırılmamalı. Çünkü devlete her karşı çıkış hareketin onun yerini almasına yol açacaktır. Ve dolayısıyla yeni bir elit yaratacağıdır.

Holloway'a göre değişim sadece tabandan gelen kendiliğinden hareketle olabilir. "İktidarı almak için mücadele etmeyen dünyalar dolusu hareket var. Bazen sadece HAYIR diyorlar" diye yazıyor.

Politik partilerden bağımsız hareketlere bakıyor. Politik liderlik için her adımı kuşku ile karşılıyor. Önemli olan sadece direniş.

Bu tür fikirlerin ne kadar etkileyici olduğu açık.

Ancak bu fikirlerin tasıdığı sorunları da görmek kolay. Devleti görmemezlikten gelme söylemi ABD'nin dünyanın her yerinde savaflara giriştiği ve emperyalizmin haklarımızı karşı saldırılarının arttığı bir

dönemde biraz saçma oluyor.

Barikat

Atonomcu argümanların kafası karışık. Birşey açık ki solun devlet karşısındaki farklı fikirlerini tam kavrayamıyor.

Marksistler devletin toplumu dönüştürmek için kullanılmayacağını söylüyorlar çünkü devletin amacı zenginlerin çıkarlarını korumaktır.

Egemen sınıfın önderleri bürokrasiyi, polisi ve orduyu kontrol ederler. Egemen sınıflar için devlet değişimin önündeki en önemli barikatdır.

Holloway solun devleti abarttığını söylüyor. "Devlet görüldüğü gibi iktidarın odağı değildir" diye yazıyor. "İktidar belirli bir kişi veya kurumun elinde değil, o daha çok sosyal ilişkilerin parçalanmışlığında yatıyor."

Şirketlerin iktidarı elbette yaşamımızın her alanını etkiliyor. Özelleştirilmiş sosyal yaşam bizi yalnızlaştırıyor ve güçsüzleştiriyor. Patronlar ve yöneticiler bizi bölmek ve disipline etmek için ellerinden gelen herşeyi yapıyor.

Ama bütün bunlara rağmen

egemen sınıfın hala kendi içindeki bölünmelerin üzerinden gelecek ve onları merkezileştirecek bir devlete ihtiyacı var.

Ordular iş çevrelerinin çıkarları için dışarıda savaşır içeride ise kriz zamanlarında düzeni sağlarlar. Polis biraz daha makul görülen bir güvenlik sağlama işi yapar ama onun asıl işi de statükoyu korumaktır.

İskoçya'da 10 bım polis G8 liderlerini korumak için göstericilere saldırdı. Milyonlar onları TV'de seyretti.

Mısır'dan Ekvator'a göstericiler, grevciler, demokrasi hareketleri hep kendi yerel polislerinin saldırısına uğradı.

Eğitim sistemi gibi daha yumuşak devlet kurumları da egemen sınıfların değerlerinin ve fikirlerinin propagandasını yaparlar.

Devlet aslında hiç de güçlü değildir. ABD'nin gücü Irak'ta aşağılandı. Latin Amerika'da birçok ülkede yığın hareketleri polisi yendi ve hükümetleri devirdi.

Ayıklanma zamanında ordunun ve hatta polisin geniş kesimlerinin asilerin yanına gelmesinin uzun bir hikayesi vardır.

Haziran'da, Boliviya'daki

ayıklanmada başkent La Plaza'da en azından bir polis birliği sokağa çıkarak işçilere saldırmayı reddetti.

Ancak eğer toplumu devletin kontrolünü kazanmaktan değıştirmeyebileceğimizi sanıyorsak rüya görüyoruz.

Burada sorun kapitalist toplumun nasıl işlediğini anlamak gerekir. Bu noktada otonomcu yazarlar pek işe yaramıyor.

Holloway'e göre iktidara karşı mücadele bireysel düzeyde yaşanıyor bu nedenle toplumun nasıl işlediği konusunda çok şey söylemiyor. "İnsanların yaşadığı her yerde iktidar karşıtlığı vardır" diyor.

Otonomcu yazarlar arasında da farklılıklar var. İtalyan Negri'nin daha sosyal tabanlı analizleri var. İmparatorluk adlı kitabında kapitalizmin kendisini küçük gördüğünü söylüyor.

"Politik ve üretici eylemimizin büyük çoğunluğu demokratik ilişkilere dayanıyor" diyor Negri.

Kapitalist küreselleşmenin işçi sınıfını bütün dünyaya yaydığı ve böylece uluslararası dayanışmanın daha kolay olduğu doğru. Ama aynı zamanda çok büyük

acılar yaratıyor.

Zenginliğin ve iktidarın giderek daha az elde yoğunlaşmasını sağlıyor. Pazarın yayılması işyerinde ve sokaklarda baskının artması ile beraber gelişiyor.

Şimdi yoksulların her zamankşinden daha fazla daha iyi bir yaşam için, daha iyi bir dünya için mücadele etmesi gerekiyor. Ancak Negri'ye göre "sınıf mücadelesi ve devrimci örgüt artık eskidi."

Bütün farklılıklarına rağmen Holloway ve Negri gibi otonomcu yazarlar politik önderliğin bütün biçimlerini çılgınlık olarak görüyorlar.

Onlara göre aktivistler sadece yığınların kendiliğinden eylemlerine yer açmalıdırlar. Bu elitist ve tehlikeli bir görüştür. Her mücadele nasıl kazanılacağını içeren tartışmalar yaşar.

Bazıları yöneticileri ikna etmenin doğru olduğuna inanır bazıları işyerindeki çelişkiyi doğru anlamıştır.

Bütün kampanyalardaki canlı tartışmalar stratejinin önemini gösterir. İtalyan marksisti Antonio Gramsci'nin sözleri ile "Kendiliğinden mücadele diye birşey yoktur."

Felaket

Otonomculuğun tarihi bu noktanın haklılığını gösteriyor. Otonomcu fikirler ilk kez İtalya'da 1960'larda İtalyan Komünist Partisi'nin reformist fikirlerine karşı gelişmeye başladı. Ancak hareketi tam bir felakete sürükledi.

1969'da İtalyan fabrikalarının da Negri'nin de desteklediği bir taban hareketi patlaması oldu.

Reformist sendika liderliği bu hareketi ele geçirmeye başladığında otonomcular hareketin liderliği için mücadele etmediler.

Tam tersine fabrikaların dışına, değişim için yeni güçler bulmak için bakmaya başladılar. Negri giderek işçileri "ayaklanmaya hazır herhangi biri" olarak yorumlamaya başladı. Giderek işsizleri, öğrencileri ve kadınları devrimin yeni güçleri olarak yüceltmeye başladılar.

Kimileri Kızıl Tugaylar gibi terörist taktikler uygulayan gruplara kaydılar. Bu tür grupların bombalamaları ve insan kaçırma eylemleri zaten yorulmaya başlayan işçi sınıfını soldan iyice yabancılaştırdı.

1970'lerin sonunda Avrupa'nın en büyük sol yığın hareketinin enerjisi bitti. Kendiliğindencilik anlayışı ile başı dönmüş bir halde olan sol, harekete yeni bir çıkış yolu bulamadı.

O zamanlar hareket içinde yer alan birisinin söylediği gibi "fabrika işçileri ile fabrika dışındaki diğer sosyal hareketlerin ittifakını sağlamadılar ve işçi yığınlarını politik mücadeleye katılmasını sağlayacak bir strateji geliştiremediler."

Hafıza eksikliği

İşçi sınıfından kopan sol saldırıya tamamen açıktı. İtalyan devleti saldırdı ve aralarında Negri'nin de olduğu yüzlerce militanı hapse attı.

Negri hapistede kendiliğindencilikte ısrar etti.

"Gdansk'taki işçilerin, Neapolitan proletaryanın hafızaya ihtiyacı yoktur. Komünist gelenek hafıza kaybidir" diyordu.

Otonomcuların iktidarla yüzleşmekten kaçınan tutumları sisteme karşı çıkışı engellemektedir. Örneğin Negri son olarak yeni liberal Avrupaya, Avrupa Birliğini ABD'ye karşı daha az şeytani bir güç olarak gördüğü için karşı çıkmadı. Fransız referandumunda evet oyu çağırısı yaptı.

Bugün dünyanın birçok ülkesinde hareketimiz devletin gücü ile karşı karşıya geliyor.

Bütün dünya çapında devrimciler ve çeşitli radikal güçler sosyal liberallerin ihaneti karşısında yeni bir sol inşa etmek için çalışıyor. Bu mücadelede Holloway ve Negri gibi otonomcu yazarların yazıları pek bir işe yaramıyor.

Brezilya'da yeni bir sol doğuyor: P-Sol

Luiz Inacio Lula da Silva 2003 yılında Brezilya devlet başkanı seçildi. Eski bir işçi olan Lula milyonlarca işçinin umudunu ve desteğini kazandı. Şimdi Lula'nın hükümeti kriz içinde. Radikal sol parti P-Sol üyesi Pedro Fuentas iki yıllık yeni liberal politikalar ve skandallar için yeni bir alan açtı diye yazıyor.

Brezilya, iktidardaki İşçi Partisi'ni ve hükümeti sarsan skandallar içinde. Lula hükümetine karşı suçlamalar giderek birikiyor.

Kimse hükümetin ve İşçi Partisi milletvekilleri ile müttefiklerinin karıştığı skandallarda ne kadar para döndüğünü bilmiyor. Ama rakamın milyonlarca dolara ulaştığı biliniyor.

Bütün bunların üzerine PT liderlerinin emekli sandığı fonlarını hortumlamaları skandalı ortaya çıktı. Halkın şimdiye kadar öğrendiği miktar bile muazam bir öfke yarattı.

İşçi Partisi'nin politik iflası Brezilya sanayisini ve iç pazarı güçlendirmek isteyen kapitalistlerin de ölümü oldu. Kriz PT tarafından desteklenen bu sektörlerin nasıl bütünüyle çöktüğünü gözler önüne serdi.

Brezilya Latin Amerikalı oluyor'

Bu krizle birlikte Brezilya, Latin Amerika'nın geri kalanına benzemeye başladı. Kıtanın diğer ülkelerinde olduğu gibi Brezilya şimdi yoğun bir politik temsil krizi yaşıyor.

Latin Amerika'daki, Venezülla hariç bütün ülkelerin hükümetleri tarafından uygulanan yeni liberal politikalar politik partileri IMF'nin dayattığı emperyalist planlara hizmet eder politik yatırımlar haline getirdi.

PT bir zamanlar yığınların güveni-

ni, işçi sınıfının saygısını kazanmış bir parti olarak Latin Amerika'nın en önemli partiydi. Bu partinin şimdi bütün diğerlerinden daha sağa kaymış olması çok ilginç.

Şimdiki durumun çok önemli sonuçları var. Çünkü Brezilya şimdi askeri olarak bölgenin istikrarını sağlıyor ve örneğin Boliviya'daki ayaklanmaya karşı tutum aldı.

Öte yandan Brezilya'da yapısal bir kriz var. Brezilya'da ekonomi ve egemen sınıf göreceli olarak daha güçlü ama toplumdaki eşitsizlik daha görünür durumda. Bu nedenle sosyal kriz çok büyük ve büyük bir patlama olabilir.

Emperyalizmin bugünkü politikaları kabul edilmeye devam edildikçe ve zenginliğin anlamlı bir

dağılımı sağlanmadıkça hiç bir ekonomik gelişme şansı yok. Kriz devam edecek. Brezilya'nın Latin Amerikalılaşmasının anlamı işte bu. Brezilya'da Boli vya, Venezülla ya da Arjantin'deki sınıf ilişkileri yok. Yığın hareketi politik alana henüz diğerlerinde olduğu gibi fıskırmadı. Ama önemli gelişmeler var.

PT yanlısı sendikalar ve öğrenci örgütleri başkente 8 bin kişi yürüttürken P-Sol ve PSTU'nun da desteklediği bağımsız sendikalar polise göre iki katı fazla insan yürüttü.

Olumlu bir gelişme

Çok sayıda insanın umutları PT ile birlikte batmış olduğu için bir umutsuzluk ortamı olmasına rağmen

krizin getirdiği bir olumlu durum da var. PT aslında hiçbir zaman düşlünüldüğü gibi bir parti değildi. Yeni liberal politikaların uygulayıcısıydı mve ABD dış politikalarını estekliyordu. Kriz şimdi bu iki konuda da durumu değıştiriyor. Artık PT deneyi bitti ve sol için yeni bir alan açılıyor.

Şimdi sol için iki sorun var. Birincisi hayal kırıklığı, umutsuzluk ve politikadan uzak durma isteği. Ama öte yandan yepyeni bir hızla yeni bir şey inşa edilebilir.

Bu tartışmaların ortasında küçük ama yığınlarla ilişkili ve P-Sol'a ilgi duyan bir grup var.

Sosyal ve politik yeniden örgütlenme

Açılan yeni alanda antikapitalist ve antiemperyalist olan, şimdiki rejimin partileri ile bütün ilişkilerini kesen yeni bir politik alternatif oluşturuyoruz.

Şimdiki krizde P-Sol büyümeye başladı. Artık önemli sayıda insan P-Sol liderliğinin neden PT'den atıldığını anlamaya başladı.

Kamuoyu yoklamaları P-Sol'un başkanlı adayı Heloisa Helena'nın % 7 gücü olduğunu gösteriyor. Şimdi yeni gruplar PT'den ayrılarak P-Sol'a katılıyor.

Bu gelişme düz bir çizgi değil. P-Sol'un bundan sonra sosyal hareketlere ve işçi hareketine nasıl yaklaşacağı çok şeyi belirleyecek.

Ama artık PT'nin yerine yeni bir sol partinin geçirilmesi süreci başladı. Yeni alternatif inşa halinde ve işçi sınıfının bazı kesimlerinde yeniden yapılanmayı ve yeniden örgütlenmeyi gerçekleştiriyor.

Katrina'nın kurbanları:

Amerikalı mı, yoksul ve siyah mı?

Roni Margulies

Katrina doğal bir olgu olabilir, ama Amerika'da yaşanan felaketin doğayla, doğallıkla hiçbir ilgisi yok. Zaten ölenlerin yakınları, evlerini ve her şeylerini kaybedenler, işinden ve yerinden yurdundan olanlar da, doğayı değil, Amerika'yı yönetenleri suçluyorlar.

"Zenginler tarafından, zenginler için"

Ülkenin en büyük savaş karşıtı kampanyası ANSWER'in bölgeye gönderdiği delegasyonun hazırladığı raporda şöyle deniyor:

"Sorumlu olan ve hesap vermesi gerekenler, iş dünyasının ve özel mülkiyetin çıkarlarını her zaman ve her yerde insanların çıkarlarının önüne koyan, bu ülkenin zenginlerinin işine yarayan savaşlara girmek için gerekli parayı bulan ama

insanların ihtiyaçlarını karşılamak için para bulaşmayan bu sistemi yönetenlerdir. Ancak, gerçek sorun, sistemi yönetenler değil, bizzat sistemin kendisidir. Serbest piyasa diyolar. Halkın halk tarafından yönetimi diyolar. Oysa çağdaş kapitalist sistem zenginlerin, zenginler tarafından, zenginler için yönetimi. İşte, gerçeğin ne olduğu şimdi New Orleans sokaklarında gözler önüne serildi."

New Orleans kentinin zarar görmesi kaçınılmazdı. Hatta belki bazı kent sakinlerinin ölmesi de kaçınılmazdı. Ama göz göre göre, geliyorum diye gelen bir tehlike karşısında, niteliği ve özellikleri ayrıntılı bir şekilde bilinen, daha önce Amerika'da defalarca yaşanmış olan bir tehlike karşısında, binlerce kişinin ölmesi, doğayla veya tehlikenin gücüyle açık-

lanamaz.

Açıklama bu binlerce kişinin kim olduğunda yatıyor. Ölenlerin hemen hepsi, pek az istisnaıyla, yoksul ve siyah. Amerikalı olmaları, dünyanın en zengin ülkesinin vatandaşları olmaları, herkesi istediği anda tehlike bölgesinden uzağa taşıyabilecek teknolojiler ve parasal imkanlara sahip bir ülkede yaşıyor olmaları bu insanları kurtarmadı.

Kurtarmadı, çünkü önemli özellikleri Amerikalı olmak değil, yoksul ve siyah olmaları. Ulusal konumları onlara hiçbir avantaj sağlamadı; sınıfsal konumları onları öldürdü.

"Arabam yok, dokuz çocuğum var"

Tehlikenin gelişi çok önceden bilindiğine göre, parası olan, arabası olan, gidecek yeri olan kaçtı. Ya kaçamayanlar? Malik Rahim adlı bir toplum

aktivisti ANSWER delegasyonuna şöyle anlatmış: "Bir şehirde yaşadığımızı düşünün; fakirsiniz, paranız yok, ansızın şehri terk etmeniz söyleniyor ve bisikletiniz bile yok. Şehrin

bu mahallelerinde yaşayanların %90'ının arabası yoktu".

Bir kadın şehri terk etmesinin mümkün olmadığını anlatmış: "Gidemem ki. Arabam yok ve dokuz çocuğum var".

Yaşanmış olan pek çok çarpıcı sahne arasında, bir tanesi var ki, yaşananların bütününe açıklamaya yetiyor. Büyük stadyumda inanılmaz koşullarda devlet tarafından kurtarılmayı bekleyenlerden, stadyumda perişan halde yaşayanlardan birinin TV muhbirine "Afganları, Iraklıları kurtarmaya gidebiliyorlar da, bizi kurtarmaya gelemiyorlar!" dediğini duydum. Bir Amerikan gazetesinde, Milli Muhafızlar'dan birinin "Bu yıkım manzarasını Bağdat'ta görünce, insan doğrudan etkilenmiyor. Ama bu farklı... böyle bir şeyin burada olabileceğini hiç düşünmemiştim" dediğini okudum.

Açık ki, New Orleans ile Bağdat arasındaki ilişkiyi kurmak, Bush ve çevresinin ikiyüzlü olduğu, insanlarla değil sadece kârlarıyla ilgilendikleri sonucunu çıkarmak zor değil, ve milyyonlarca Amerikalı tam da bu sonucu çıkarıyor.

şehirden birkaç kilometre ötedeki başka bir şehre taşıyamıyor?

Bu soruyu, bütün dünyayla birlikte, Amerika'da yaşayan herkesin, en inançlı Bush taraftarının bile sorduğundan emin olabiliriz. CNN haberlerinde, bizzat kurtarılmayı bekleyenlerden, stadyumda perişan halde yaşayanlardan birinin TV muhbirine "Afganları, Iraklıları kurtarmaya gidebiliyorlar da, bizi kurtarmaya gelemiyorlar!" dediğini duydum. Bir Amerikan gazetesinde, Milli Muhafızlar'dan birinin "Bu yıkım manzarasını Bağdat'ta görünce, insan doğrudan etkilenmiyor. Ama bu farklı... böyle bir şeyin burada olabileceğini hiç düşünmemiştim" dediğini okudum.

Açık ki, New Orleans ile Bağdat arasındaki ilişkiyi kurmak, Bush ve çevresinin ikiyüzlü olduğu, insanlarla değil sadece kârlarıyla ilgilendikleri sonucunu çıkarmak zor değil, ve milyyonlarca Amerikalı tam da bu sonucu çıkarıyor.

Bush'un sonu geliyor

Bu hafta Time ve Newsweek dergilerinde yayınlanan birer kamu yoklamasına göre, Bush'a genel olarak "olumlu" bakan Amerikalıların oranı bugüne kadarki en düşük düzeyine inmiş. Özel olarak New Orleans felaketi hakkında ise, büyük çoğunluk Bush'un icraatına "eleştirel" bakıyor.

Zaten yaz boyunca asker annesi Cindy Sheehan'ın ve savaş karşıtı hareketin kampanyaları sonucu zor durumda kalan Bush için bundan sonra her şey daha zor olacak.

Katrina değil petrol şirketleri vurdu

Çağla OFLAS

ABD'nin New Orleans kentinde meydana gelen kasırga 10.000 insanın ölümüne, milyonlarca Dolar'lık hasara yol açtı. Basit bir doğa hareketinin sonucunda meydana gelen afetmiş gibi görünen bu olay, şirketlerin kar hırsı uğruna yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalan gezegenin sonunun yaklaştığının habercisi sadece. Atmosferdeki ısı her geçen gün daha da artıyor. Atmosferdeki ısı arttıkça daha uzun kuraklıklar, daha şiddetli yağışlar, daha sık görülen ısı dalgaları, ve daha şiddetli fırtınalar yaratıyor. New Orleans'da meydana gelen şiddetli fırtına da küresel ısınmanın bir sonucu sadece. Yapılan açıklamalara göre;

Temmuz ayında yapılan kayıtlarda en kötü kuraklıkla birlikte İspanya ve Portekiz'de başlayan söndürülmesi çok zor yangınlar meydana geldi. Fransa'da son 30 yıldaki en düşük su seviyeleri de küresel ısınmanın bir sonucu. Atmosfere salınan sera gazı salınımları atmosferin ısınmasına yol açıyor. Dünyanın ortalama sıcaklığı sanayi devriminden beri 0.8 derece artmış durumda ve önümüzdeki 100 yılda atmosferdeki ısı artışının devam edeceği öngörülüyor. Bu durumda bir çok canlılık yok olması ve küresel ısınmaya bağlı olarak 50 milyon insanın aç kalması bekleniyor. Pek çok bilim insanı atmosferdeki ısınmanın geri dönüşsüz bir noktaya geldiğinden

endişeli.

Bu süreci yavaşlatmak ya da ertelemek üzere İklimin dengelenmesini sağlamak için insanlığın kömür ve petrol kullanımını %70 kesmesi gerekiyor.

Bu ise petrol ve kömür yakıt kullanan ticari yatırımların ortadan kalkması anlamına geliyor.

Bilindiği gibi Kyoto protokolüne ısrarla imza atmayan Bush ve ekibinin arkasında bu petrol lobileri duruyor. Yine geçtiğimiz Temmuz ayı içerisinde Edinburg'da düzenlenen G8 ülkelerinin toplantısında en önemli gündemi oluşturan küresel ısınma sorununu gözünü kar hırsı bürümüş Bush ve ekibi hiç görmezden geliyordu. Bütün bu sürecin arkasında Irak'da 100.000'i aşkın ölümün de

sorumlusu bu petrol lobileri duruyor.

1995'te, Minnesota'da küresel ısınmaya karşı muhalif bir sivil toplum kuruluşu ABD'nin dört biliminsanına bir milyon dolardan daha fazla ödeme yaptığını tespit etti. Exxon Mobil'in halkla ilişkileri 1998'den beri küresel ısınma karşıtı lobi çalışmalarına 18milyar dolar aktardı.

ABD'nin Irak'taki savaşa aktardığı toplam bütçe ise 400 milyar doları aşmış durumda. İnsanlar ve doğadaki tüm canlılar küresel kapitalizmin kar hırsı uğruna yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Bush ve onun temsil ettiği küresel kapitalizmi önce Irak'tan sonra gezegenden kurtarmak artık daha yakıcı ve güncel bir sorun.

yaşadığınız yerde bulamıyorsanız sosyalist işçi'ye abone olun

Uluslararası antikapitalist hareketle, savaş karşıtlarıyla, ilişki kurmak istiyorsanız sosyalist işçi size mutlaka gerekli. Ayda 3 milyona abone olun, 2 haftada bir posta ile kapınıza gelsin.

İsim, soyad:
Adres:

e-mail:

Telefon:

Milyonların Sol

ABD'de Cindy Sheehan'ın başlatığı eylem kelimenin tam anlamıyla bozkırı tutuşturan bir kıvılcım gibi tüm savaş karşıtlarının daha büyük bir azimle Hamel yapmasına neden oldu. Bush'un işi çok zor. ABD'nin Irak'taki işi çok zor. Belki de kazanmaya hiç tahmin edemeyeceğimiz kadar yakınız. Bunu zaman gösterecek. Fakat emin olmamız gereken bir şey var: Cindy'nin eylemi, 15 Şubat 2003 günü gerçekleşen küresel dev savaş karşıtı gösterilerin üzerinde yükseliyor.

15 Şubat 2003, savaş karşıtı hareket açısından çok önemli bir gündü. Bu önem, harekete katılan tüm kıtalardan insanların, yenilmelerinin çok zor olduğunu görmelerinden, 15 Şubat'ın eyleme katılın katılmasın, tüm savaş ve kapitalizm karşıtlarına dünyada büyük bir çoğunluk olduğunu göstermesinden kaynaklanıyor. Evrenini efendilerinin savaş karşıtı hareketi dünyada ABD'nin karşısındaki ikinci süper güç ilan etmesi boşuna değil.

Bir soru: Nereye kadar?

1999 yılında Seattle'da patlayan anti kapitalist hareket, birkaç yıl içinde, 11 Eylül saldırılarından sonra Bush'un savaş politikalarına karşı benzersiz bir atılım yaparak, savaş karşıtı harekete dönüştü. Milyonlar, savaşa karşı, emperyalizme karşı, tepeden tırnağa silahlı devletlerle, neo liberal saldırıların arasındaki bağlantıları kurarak mücadele etmeye başladı. Hareket kürenin dört bir yanına hızla yayıldı, kendisine biçimler buldu, sosyal forumlar, bölgesel savaş karşıtı konferanslar biçiminde örgütlenmesini pekiştirdi. Savaş durdurulamamış olsa da, savaş tacirlerinin tüm kirli çamaşırları teşhir edildi. Yalanları teker teker teşhir edildi.

Hareket içinde bir araya gelen insanlar, yeni bir soruyla karşılaştılar: Nereye kadar? Daha neler yapabiliriz?

İngiltere'de Blair'in savaş politikalarına karşı yürüyen iki milyon kişi, iki soruyu birden aynı anda sorarken buldular kendilerini. Bu savaşı köklü bir biçimde nasıl durdurabiliriz? Sokaklarda, eylemlerde savaş politikalarıyla alay ettiğimiz Blair'e seçimlerde oy mu vereceğiz? Fransa'da neo liberalizme ve faşist Le Pen'e karşı mücadele edenler de, Avrupa Birliği anayasası oylanırken benzer sorularla yüzleşmek zorunda kaldılar. Portekiz'de, Danimarka'da, Brezilya'da, Mısır'da ve son olarak Almanya'da da benzer bir gelişme yaşanıyor.

Sol yeniden şekillenirken

Anti kapitalist hareketin ve ardından onunla örtüşerek milyonlarca insanı emperyalizme karşı adım atmaya iten savaş karşıtı hareketin gücü, önu alınmaz bir biçimde radikal solu yeniden şekillendiriyor. Hareketin keskin kapitalizm eleştirisi, savaşların kapitalizmin beslediği bir kan nehri olduğu gerçeğini hafızalara kazımadaki başarısı sadece hareketle birlikte aktifleşen genç ve radikal kuşağı etkilemiyor. Aynı zamanda geleneksel siyasi yapıları da alt üst ediyor. Kapitalizm küresel ölçekte bu denli keskin eleştirilirken, kapitalizmin neo liberal programını uygulayan iktidardaki reformist partilerin tabanında kopuşlar ve yeni sol arayışlar gündeme geliyor.

Hareketin "çeşitlilik içinde birlik-birlik içinde direniş" esprisi, solu bu yönde şekillenmeye, adımlar atmaya zorluyor. Hareketle birlikte geniş bir yelpazeye yayılmış politik güçler eylemde bir araya gelmeye başladılar. Porto Allegre'de gerçekleşen Dünya Sosyal Forumu, Fransız ve Brezilya sosyal demokratlarından sosyalistlere ve anarşistlere kadar geniş bir yelpazeyi kapsadı. İngiltere'de Savaşı Durdurun Koalisyonu da İşçi Partisi milletvekillerini, Asyalı göçmenleri, müslümanları ve sosyalistleri bir araya getirdi.. Zimbawbe'de, rejime muhalefette birleşen liberaller, sendikacılar, yurttaş hakları kampanyaları bir araya geliyor. Tüm İtalya'yı kapsayan Cenova Sosyal Forumu stalinist ve reformist köklere sahip olan Rifondazione ve sağ sosyal demokrat Demokratik Sol Partiyi sosyalistler, sendikacılar ve geri kalan bileşenlerle buluşturdu. 2000'li yılların başındaki bu "birlik içinde çeşitlilik" eğilimi, son bir yılda çok daha etkin siyasal birliklere evrildi. Respect, Portekiz Sol Blok, Danimarka Kızıl-Yeşil Blok ve İtalyan Rifondazione, Almanya'da Sol Parti, Mısır'da Kifaya.

Artık Türkiye'de de böylesi bir adımı, yeni bir sol birliği nasıl inşa edeceğimiz, nasıl kuracağımızı, bu solun hangi temellere sahip olması gerektiğini tartışmaya başlamamızın zamanıdır. Bu tartışmada çıkış noktalarından birisi bu oluşumların klasik sol ittifaklara benzemediği olmalıdır. Bu yeni oluşumların hiçbirisi yalnızca seçimle ilgilenen, seçimlere endeksli örgütlenmeler değil. Hepsii sürekli kampanya yapan, işçi ve emekçilerin her talebine sahip çıkan yeni toplumsal hareketlerle içiçe olan örgütler. Emekçilerin desteğini böyle kazanıyorlar ve çöken merkez sola

Memet Ali Alabora
(Sanatçı-aktivist)

"Yeni harekete eski dil"

Dünyada yeni sol, yeni sağ gibi bir dil kullanmak geçerli değil. Sol budur, sağ budur söyleminin dil oyunu olarak geçerliliğini kaybettiğini düşünüyorum.

İslamcıyı dini siyasal, hukuksal ve sosyal hayatın düzenlenmesinde birincil kabul eden olarak tanımladığımızda, İslamcılar eski jargon ile solcu olarak kabul edilebilir.

Ancak eskiden sağcı dediğimiz İslamcılara biz yeni solcu desek ne olur? Onlar "hayır biz solcu değiliz" deseler ne olacak?

Biz sol literatür ile büyüyenler eski dili kullanarak yeni hareketi kendi tanımlamalarımıza sokmaya çalışıyoruz. Yeni sol lafı solun

Hareketin "çeşitlilik içinde birlik-birlik içinde direniş" esprisi, solu bu yönde şekillenmeye, adımlar atmaya zorluyor. Hareketle birlikte geniş bir yelpazeye yayılmış politik güçler eylemde bir araya gelmeye başladılar.

bütün olup bitenleri kendi bilgisine, bildiğine sokma çabasıdır. Yeni bir şey değil.

Dünyada olup bitenin yeni bir şey olduğunu düşünüyorum.

Küreselleşme karşıtı hareket, bu hareketin içinden çıkan savaş karşıtı hareket. Yepyeni şeyler oluyor.

15 Şubat 2003 günü dünya tarihinde eşi benzeri az görülmemeyen olay yaşandı. Milyonlarca insan bütün kıtalarda aynı sloganla, savaşa hayır demek için sokaklara çıktılar. Bütün bu eylemlerde aktivistler bir araya geliyor, tartışmaya başlıyor. Bu hareketin ve hareket içinde karşıma çıkan sorunların yeni bir bilme, öğrenme çabası ile anlaşılabilirliğini düşünüyorum. Ezberimizi unutmalıyız, solun önüne yeni koyarak sol yeni olmuyor. İşimizin her şeyi net tanımlayacak kadar kolay olmadığını düşünüyorum. Biriktirmekte olduğumuzu ve bastığımız toprağın henüz kaygan olduğunu, sağlam olmadığını ve olup bitene bir tek isim verme şansının henüz olmadığını düşünüyorum.

esi olmak için

Hakan Tahmaz (ÖDP Genel Başkan Yardımcısı)

"Daha güçlü, daha gelişkin hareketler inşa edilmeli"

Biz sosyalistler için öncelikli sorun sosyalist hareketin yeniden yapılanmasıdır. Yeni sol kavramının daha geniş bir çerçeveyi tanımladığını unutmamalıyız. Bu çerçeveye her türde sol girmektedir. Bu açıdan özellikle ülkemizde öncelikli ele almamız gereken sosyalist soldur. Kanaatimce sorular da bunu içermektedir. Yani tartışmayı sosyalist solun yeniden yapılanması üzerine sürdürmek daha doğru olur düşüncesindeyim.

Sosyalist sol yeniden yapılanamadı

1988 yılında Kuruçeşme tartışmalarıyla başlayan sosyalistler arası solun yeniden yapılanması tartışması sürecinde benzer sorulara yanıt arandı. Bu tartışmalarının sonucunda değişik örgütlenme ve yapılanmalar ortaya çıktı. Bunlardan birisi de ÖDP. Ancak kelimenin gerçek anlamıyla sosyalist solun politik ve örgütsel yeniden yapılanmasının gerçekleştiğini söyleyebilmek mümkün değil.

Bunun iki nedeni var. Bunlar solun kendi doğal zeminini olan alttakilerden, distalanandan, sömürülenlerden ve ezilenlerden tam anlamıyla kopmuş olması ve aynı zamanda bu kesimlerin toplumsal bir hareket olma özelliklerinden uzak konumda olmaları. Üstelik tüm solun ideolojik mayasına bulaşmış olan sekteizm vurusu da solun yeniden yapılanmasının önemli nedenlerinden birisidir. Yine de bugüne kadar biriktirdiklerimizi ve deneylerimizi geliştirici bir yoldan yürümek daha akılcı bir yol olur.

Özgürlükçü, enternasyonalist ve demokratik

21. yüzyıl solu ve başka bir dünya mücadelesi yürütülenlerin solu, kapitalizmin ve onun insanlığa dayattığı bütün baskı, sömürü, şiddet ve eşitsizlik biçimlerini ortadan kaldırmayı amaçlayan, özgürlükçü, özyönetimci, enternasyonalist, demokratik planlamacı, doğa-insan ilişkilerini yeniden tanımlayan, her türden militarizm karşıtı ve cinsiyetçi olmayan bir dünya kurma

Mehmet Demir Haber Sen Genel Merkez Yöneticisi

"Genç, yaratıcı, hayatın içinde bir sol"

Soruda da belirtildiği gibi aslında ihtiyacımız olan yeni sol, her şeyden önce "yeni" olmalı. Adı değil, kendisi, tarzı, kadroları, söylemleri yeni olmalı... Ne söylediği kadar, nasıl söylediğine de önem veren bir yeni sol. Tartışmaktan, soru sormaktan, yeni arayışlardan korkmayan bir sol. Genç, yaratıcı, hayatın içinde bir sol.

Mezhepçi olmayan bir sol

Solculuğu bir din gibi yaşamamalı bir kere. Çevremize baktığımızda, solculuğu bir din gibi gören, ama öteki solcularla iflah olmaz mezhep çatışmaları yaşayan küçük, devre dışı sol kümeler görüyoruz. Her solcu, dünyayla ilgili bütün işleri bırakıp, öteki solculara kendi solculuğunu (kendi mezhebini) dayatmaya çalıştığı için, solun bu dünyayla hesabına sıra gelemeyen bir türdür.

Kanımcı, yeni solun en önemli ihtiyaçlarından biri de, mevcut solda pek göremediğimiz tevazu.

Hiçbir şeye, özellikle de "öteki" solcuya tepeden bakmayan, alçakgönüllülikle bir araya gelebilen, "en küçük grup biz olabiliriz, ama büyük pankart bizim olmalı" saplantısından kurtulmuş, alana kim önce girecek kavgalarından vazgeçmiş bir sol.

Somut politikalara sahip olmalı

Tüm bunlarla ilişkili bir başka konu, solun pratik zekâyı hayata geçirememesi, gündelik çözümler üretmemesi. Öylesine ulvî amaçlarla meşgulüz ki, bugünün küçük, gündelik sorunlarıyla kaybedecek vaktimiz yok. Konuşmayı, "yapmaktan" daha çok seviyoruz bu yüzden. Bu yüzden, bütün konuşmalarımız, dünya tahlilleriyle, tespitlerle başlıyor, pratik çözümlere gelince, ya süremiz bitmiş oluyor, ya da söyleyecek sözüümüz.

"Dünyaya dair saatlerce konuşabilen, ama kendi mahallesi için bugüne kadar bir tek iş yapmamış solcular bir adım öne çıksın" desek, Türkiye solu bir adım ilerlemiş olur.

"Başka bir dünya" tahayyülümüzü anlatmak için, bir torba dolusu söz söylemek yerine, o torbadaki laflardan hiç değilse birini hayata geçirebiliyor muyuz? Bedenimizle, ilişkilerimizle, yaşamımızla ortaya koyabiliyor muyuz o dünyayı? Bütün mesele burada.

Bütün bunlar nasıl başarılabilir?

Bütün renkleriyle sol dayanış-

mayası

Aslında yanıt, yukarıdaki sözlerin içinde gizli. Dünyaya, kapitalist küreselleşmeye, sömürüye, faşizme karşı iddialı bir karşı koyuş için, bütün renkleriyle bir sol dayanışmayı yaratmak zorundayız. Birbirimizle ilişkilerimiz ne kadar alçakgönüllü ve dayanışmacı olursa, bu karşı koyuş o kadar güçlü ve iddialı olacaktır.

Bunu başarmanın tek yolu var kanımcı: Farklılıklarımızı değil, ortak cümlelerimizi, ortak ideallerimizi, hedeflerimizi öne çıkartmak.

Halkla ve birbirimizle yeniden barışabilmek için, ezberlerimizden kurtulmak zorundayız. Hayatta karşılığı olmayan söylemlerden vazgeçmek, solculuktan vazgeçmek değildir. Ezberlere sarılmak, cehaletten, güvensizlikten, zayıflıktan kaynaklanır. "Bu halk bizi hiç anlamadı" serzenişinin yerine, "biz kendimizi bu halka hiç anlatamadık" öz eleştirisini koyabilmeliyiz.

Hatta, anlatmaya çabaladığımız şeylerin en iyi, en doğru, en güzel, en mükemmel olup olmadığını tartışabilecek cesarete sahip olmamız gerek.

Tartışmadığımız şeyler, dindir. Adının sol olması bunu değiştirmez.

BARIŞAROCK

Mücadelemiz kapak olsun

Seçkin ERDİ
Funda BAYSAL

2003 yılında dünyaca ünlü bir içecek tekeli (bkz. küresel simge, öncü şirket, sendikacı düşmanı) Türkiye'de bir rock müzik festivali gerçekleştirme kararı aldı. Dev bir şirketin kendini şirinleştirme ve halkla ilişkiler kurma icraatından daha büyük bir hamle olan bu festival, müziği tekelleştirme, insanları tektipleştirme ve paranın her türlü tahakkümünü tartışmasız kabul ettirme hamlesiydi. Şirket sponsorluklarıyla düzenlenen benzer başka festivaller de vardı, ama bu kez her şey o kadar küstahçaydı ki, dünyada bir ilk gerçekleşti ve adı küresel kapitalizmle ve dolayısıyla savaşa eşanlamlı olan bu içecek tekelinin festivaline karşı Barışarock adıyla bir festival düzenlendi. Barışarock'ın ilk seneki sloganı "Rock şişede durmaz"dı... Merhaba, bu iş öyle kolay değil, bizi şişeleyip, bize geri satamazsınız; işte hayatımıza sahip çıkıyoruz, müziğimize... Bir grup toplandı, bu böyle olmaz, birşeyler yapmalıyız dedi. Tam da BAK'ın kuruluş günleriydi. Adını Barışarock koydukları eylemleri ile BAK'a gittiler ve birlikte yapalım dediler. Yaptılar, konser desek konser değildi, eylem desek eylem değildi... yeni bir şeyler vardı, havada yeni bir koku, yeni bir enerji; gencecik insanlar oradan oraya koşturuyorlar, uluslararası savaş karşıtı hareket dillerinde, antikapitalizm, seattle, cenova, sosyal forum, yeni-sömürgecilik, işçi hakları... Müzik direnişle buluşuyor, direniş sesini buluyor, daha önce belki hiçbir eyleme katılmamış, sol adını duyunca beti benzi solmuş gençler, sesini

bulamayanlar, sesini duyuramayanlar "Irak'ta işgale son, Filistin'e özgürlük, kâr hırsıyla çevre'nin, hayvanların ve insanların katledilmesine Hayır" diyor, siyasi bir talep dile getirebilmenin sorumluluğu ve soyluluğunu hissediyor, kapitalizme inat, kapitalizme karşı eğlenebiliyordu, eyleme iniyordu...

Barışarock 2005'in hazırlık çalışmaları aylar öncesinden başladı. Bir dizi muhalif etkinliklerle (İncirlik kapatılsın, Irak Dünya Mahkemesi, Filistin Kervanı, Asya Kalkınma Bankası Toplantısı Karşı Etkinlikler, G8 Karşı Etkinlikler, 19 Mart Küresel Eylem Günü ve isyana, muhalefete davet eden her bir şarkının çalındığı her rock konseri) birlikte kardeş kardeş yürüdü Barışarock. Ve yürüdüğü yol boyunca arkadaşlar edindi, onlarca genç, sivil toplum örgütü, kampanya, sendika Barışarock'un anlamını, değerini bilerek ona sahip çıktı... 27-28 Ağustos'ta 30.000 kişi bir araya geldi, Savaşa Karşı Ses Çıkarttı, İşgale Karşı Ses Çıkarttı... Barışarock Karşı Festival'di. Sendikal haklarını istedikleri için işten atılan ve üç aya yakın zamandır direnişte olan DİSK Nakliyat-İş'e üye 110 işçi Barışarock'taydı... "Sömürünün Simgesi Kola Şişesi, Direnişin Simgesi Kola İşçisi" diye bağırıyordu binlerce genç. O 110 kişi babaları, abileri, belki de kendileri olabiliirdi. Ezberler bozuluyordu, bir sınıf hareketi başka bir hareketle buluşuyor, direniş benimseniyor, yüzler gülüyordu... Vicdani Retçi Mehmet Tarhan'a selam uçuyordu binlerce, tam da "Darbeciler Yargılsın" dedikten sonra kayıp kuşağın çocukları... Altmışa yakın standda

sohbetler çevrildi, imzalar atıldı, tartışmalar yapıldı ve alan haykırdı, iki gün boyunca durmaksızın, çalan 34 grubun her birinin çağrısına uyarak. Bunun bir konser değil, bir buluşma, bir yıl sürececek bir eylem kervanının yola çıkış anı olduğunu bilerek... O kervan ki, dünyayı dolaşacak, savaşa hayır diyecek, işgalciyi teşhir edecek, kapitalizme nanik yapacak, her sokakta direnecek ve her bir gitarın tınası, paranın değil dayanışmanın festivalinde, Barışarock'ta, Karşı Festival'de buluşmak için bir çağrı olacaktı...

Sonra biri dedi ki, "dur," hikâyeyi bitirmeden şunları da söylemek lazım... Sanılanın aksine, ilk andan itibaren can alıcı politik tartışmaların üzerine şekillendi kampanya. Ortak hedefte anlaştığımız her bireyin, "bireysel katılımı"ydı ilk tartışma. Barışarock bir hiyerarşi oluşturmadı. Tüm kararlar tartışılarak alındı. Her açıdan tüm katılımcılara açık oldu işleyiş. "Nasıl bir dünya istiyoruz?" tartıştık aslında aylar boyunca. Festival ücretsiz olursa ameleler de gelir korkusu vardı çoğu insanda. Oysa zaten hepimiz ameleydik ve dahi anamız amele sınıfıydı. "Festival alanı kapitalizmden arınmış kurtarılmış bir bölge mi?" tartışmasıydı en önemlisi ve hala da tartışılmıyor mu bu sanki...

Zaman geldi, başladı festival. Cuma gününden 200 gönüllü alana yerleşti ve hazırlanmaya ve alanı hazırlamaya başladı. Alanda ve sahnede Nakliyat-İş Sendikası'ne üye oldukları için işten atılan işçiler varken, Petrol-İş'in özelleştirmeye karşı, Tüpraş'ın satışına karşı, mesajı okunurken, sayısı kimine göre 20 bin kimine göre 30 bini bulan insan hep birlikte bağırıldı,

eşlik etti. Savaşa, işgale, işgalciye karşıydı festival.. Lanetlendi savaş çığırtkanları, şaşakçıları... DTÖ'ye IMF'ye, özelleştirmelere karşıydı festival, "GDO'lara Hayır, Vapurumuzu Vermiyoruz, Haydarpaşa'ya Dokunma, işten atılan işçiler geri alın, Özelleştirmelere Hayır" dedi alandakiler.... Homofobi'ye, cinsiyetçiliğe, milliyetçiliğe karşıydı festival; alanda Lambda, Armagi standları ve konuşmacıları vardı... Militarizme karşıydı festival; 78'ler Vakfı söyleşisi vardı. 12 Eylül generalleri yargılasın dedik hep beraber... Vicdani retçi olduğu için 2 yıl hapiste yatacak olan Mehmet Tarhan'ın mektubunu okuduk hep beraber. "Mehmet'i Bırakın, Saçmalamayın" dedi binlerce insan... Depremleri, depremlerde hayatını kaybeden 10 binleri unutmadı alan. AKA 50 gönüllüsüyle alandaydı, alanda her türlü olaya ilk yardımcı AKA yaptı. Türkiye'nin dört bir yanında özellikle İstanbul'da yüzlerce gönüllüden oluşan müdahale ekiplerini alandan AKA'ya katılan yeni gönüllülerle daha da genişletti... 52 stand açıldı. Tiyatro Güney oyunlar sergiledi. Mahşer-i

Cümbüş iki gün boyunca alanda 'tiyatro sporu' yaptı. Çadır alanında yaklaşık 2000 çadır kuruldu... Söyleşi alanında 10 farklı söyleşi gerçekleştirildi. Anti-kapitalizm, yeni sol, cinsiyetçilik, homofobi, medya, 12 Eylül, küresel ısınma, savaş karşıtlığı ve daha pek çok sorun tartışıldı... Satranç turnuvası, basketbol, futbol, tavla vardı çadır alanında... İki gün boyunca 40'a yakın kısa film gösterildi... Festival'de gönüllü olmak isteyen yaklaşık 800 kişi gönüllü yaka kartı taşıdı. Karşımızda milyar dolar bütçeli bir çokuluslu şirket varken nasıl oldu da onunla her anlamda boy ölçüşebilecek bir festivali gerçekleştirdik. Üstelik ücretsiz festival... Merak edenler için, işin "teknik" sayılabilecek kısmı şöyle gelişti. İçeride festival katılımcılarının tükettiği yiyecek ve içecekler, temel maliyetleri karşıladı. Dört ayrı matbaa ve DİSK afişleri, bildirileri ve el ilanlarını bastı. Belediyeler sanatçıları taşımak için gerekli araçları ve masrafları karşıladı. Alan ışıklandırmasında Sarıyer Belediyesi destek verdi. Web sitesinin yazılımını, tasarımını ve desteğini anadolurock.com gönüllü

olarak sağladı. Birçok sivil toplum kuruluşu ve birey maddi ve manevi katkılarıyla bu festivalin gerçekleşmesini sağladı. Tanıtımı da radyolar, dergiler ve gazeteler gönüllü olarak yaptılar... Alanda profesyonel güvenilir çalışanlar vardı. Toplantılarımıza kattıkları onları, aralarından mesai-leri bitenlerin bir kısmı Barışarock gönüllüsü olarak alanda kalmaya devam etti. Alanın hepsi gönüllüydü, tüm sanatçılar gönüllüydü. Barışarock tişörtü ve DİSK'in Cola işçileri için hazırladığı "Mücadelemiz Kapak Olsun" tişörtü alanda, sahnede, güvenlikte ve hatta AKP'li olan alan sahiplerinin sırtındaydı. Giymeyi kendileri istediler ve 3 gün boyunca üstlerinden çıkarmadılar... Eksiklikler yok muydu? Elbette vardı. Daha iyi olabilecek onlarca şey vardı. Yüzlercesinin koşturduğu bu kampanyayı binlerce eylemcinin inisiyatif almasını sağlayarak çok daha büyük bir hale getirebilirdik. En önemli eksiklik buydu. Ama çok önemli bir deneyim, çok öğretici bir eylem, kampanya oldu bizler açısından.

Necla Bal Çocuklar Denek Olmasın kampanyası

Kampanyanızı bize anlatır mısınız?

Çocukların, bebeklerin denek olmalarına karşı bir kampanya bu. Ben eczacıyım, 35 yıldır bu mesleği yapıyorum. Etik olarak sağlıklı bebek ve çocukların denek olarak kullanılmasını doğru bulmuyorum. Ve bu tür denemeleri yapacak olanlar sadece yabancı kuruluşlar, çünkü yerli ilaç sektörü bu konuda çalışmaları olmadığını ifade ediyor. Yabancı kuruluşlar beyaz ırktan denek bulma gücünü çekiyorlar. Yasalar bir gece

değiştirildi, ona karşı bir kampanya başlattık. Çocuklarımızı koruyalım diyoruz.

Barışarock hakkında ne düşünüyorsunuz. Neden buradasınız?

Gerçekten ilk kez benim ilgilim oldu, çünkü yaşça bana pek uygun bir etkinlik değil bu. Barışarock'tan teklif geldi, programı izleyince etkilendim, kabul ettim. Şu anda Türkiye çapında bir imza kampanyasının ilk adımını burada attık.

Diğer sosyal hareketlere

genel olarak bakışınız nasıl? Onlarla ortak bir potada buluştuğunuzu düşünüyor musunuz?

Kesinlikle. Türkiye'de gençlik bitti gibi bir izlenim var, 58 yaşında biri olarak bu etkinlikte öyle olmadığını anladım. Burada duyarlılıklarını gördüm. Sadece gençlik su gibi ve akacak yer arıyorlar. Son derece temizler, her şeyi net bir şekilde anlıyorlar. Küçük bir anonsla şu bizim imza kampanyasına olan ilgi bile bunu gösteriyor.

Mebruke Bayram, GDO'ya Hayır

GDO kampanyası üzerine bilgi verir misiniz, nedir GDO?

GDO, yani 'genetiği değiştirilmiş organizma', herhangi bir canlıdan gen parçası alıp başka bir canlıya aktarmak demek. Domateste, balıkta, pamukta akrep geni kullanmak gibi. Genetik değişim, örneğin, verim artırmak, gıdaların raf ömrünü uzatmak, tarım için uygun olmayan topraklarda tarım yapmak, böcek ilaçlarına karşı bitkilerin dayanıklı olmasını sağlamak gibi nedenlerle yapılıyor. Bu nedenleri sıraladığımızda, çokuluslu şirketlerin kâr elde etmek amacıyla yaptığını anlıyoruz. Çünkü gen değişikliğini yapan çokuluslu biyoteknoloji firmaları bir ürün üzerinde gen değişikliği yaptıklarında patent alırlar. Çiftçi bu ürünü ekmeye kalktığında patent bedeli ödemek zorunda kalıyor. Ve her sene o ürünü ektiğinde patent bedeli vermek zorunda. Biz niye karşıyız? Birincisi patent için, ikincisi biyolojik çeşitliliği tahrip ettiği için. Biyolojik çeşitliliğiniz ne kadar çoksa doğanız o kadar sağlıklı demektir. Belli bir coğrafyadaki bitki ve hayvan türleri belirli bir ekolojik denge içerisinde. Bu dengeden bir unsur çıkardığınızda o dengeyi tamamen bozmuş olursunuz, diğer türleri de nasıl etkileyeceği meçhul.

Kampanya nasıl kuruldu, neler yapıyorsunuz?

GDO'ya Hayır kampanyası 1.5 senedir faaliyet gösteriyor. İnsanlar GDO'nun ne olduğunu bilmiyorlardı. Bizim ilk amacımız GDO'nun ne olduğunu, neden karşı olduğumuzu anlatmaktı. Bir canavar balon kampanyası başlattık ve 15 ayrı ilde 20 bin imza topladık. Tarım Bakanlığı'yla, milletvekilleriyle görüştük. Bu kampanyayı önemsemelerini sağladık. Kampanya birçok sivil toplum örgütünün bileşiminden oluşuyor, ekoloji alanından çevre alanına, çiftçi sendikalarından odalara kadar yüzü aşkın örgütün bir arada bulunduğu bir platform.

Bu konuda bir yasa hazırlığı var mecliste. Yasanın içeriği Türkiye'de GDO'lu ürün ekimini serbest bırakmak, bu işin piyasasını düzenlemek doğrultusunda. Yaptıkları toplantılara biz platform olarak müdahale ettik. Nerede yaptıklarını öğrendik, müdahale ettik, tepkimizi ifade ettik. Sonunda platformu o toplantılara davet etmek zorunda kaldılar.

Şu anda Türkiye'de GDO var mı?

GDO'lu ürünlerin geçişleri yasak, yani şu anda yok. Ama ithal ürünlerde, soyada, mısırdan ne olduğu belirsiz. Gümrüklerde kontrol yok, uzmanlar yok. Satın alınan firmadan bu konuda taahhüt alınmıyor. Bu yüzden yıllarca Türkiye'ye girip çıktığını biliyorduk ve yediğimiz gıdalarda GDO vardı. Biz bunu söylediğimizde Bakanlık bunu reddetti. Bir senelik bir kampanyanın sonunda kabul etmek zorunda kaldılar. Hatta bir araştırmada, domates gibi dünyada genetik değişikliği yaygın olmayan bir bitkide bile Türkiye'de gen değişikliği tespit edildi. Teslim olmak zorunda kaldılar. Türkiye'de yasaklanana kadar girmesin ve ekilmesin, bunu sağlayana kadar devam etmeyi düşünüyoruz. Sadece Türkiye değil, dünyada olmamasını istiyoruz, bunun için uluslararası örgütlerle, köylü sendikalarıyla iletişimimiz var, dayanışma içindeyiz.

Barışarock hakkında neler düşünüyorsunuz?

Bize benzeyen ve bizim gibi muhalefet yürüten ya da barışa hizmet eden her türlü kampanyaya yakın bakıyoruz. Onların olduğu her yerde olmaya çalışıyoruz. Barışarock'ı da önemli buluyoruz. Biz kendimizi sadece GDO ile sınırlandırmıyoruz. GDO sadece gıda ile sınırlı değil, çok geniş bir konu, işin ticari boyutu, çokuluslu şirketler ve ekolojik boyutu var. İster istemez diğer sosyal hareketlerle aynı noktaya düşüyoruz. Bu hareketlerle dayanışma içerisinde olacağız, bir şekilde bir yerde buluşacaklar.

Erol Türedi, Coca Cola işçisi, Nakliyat-İş üyesi

Hangi fabrikada çalışıyorsunuz?

Dudullu'da, 1996'dan beri. Biz geçmişte Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş'e üyeydik. 2001 yılında işverenin baskılarıyla, tehditleriyle bizi fesh ettiler. Ondan sonra kerte kerte ikramiyeler, maaşlar azaldı, 2003'te taşeron getirdiler. O zamandan beri sendikasız ve Trakya Nakliyat adlı paravan bir şirkette çalışmaktayız.

Direnişiniz nasıl başladı?

Dediler ki sendikalı işçiyi bu firmada istemiyoruz, sendikalı çalışamazsınız. Sekiz kişiyi işten attılar. Biz sendikasız çalışmayız dedik. Sonra bize sağlık sigortası filan önerdiler. 2005 yılının Mayıs ayına geldiğimizde servislerimiz kaldırıldı, ter kokuyorsunuz diye. Memurlardan bizi ayırdılar. 2001 yılında aldığım ücretin üçte birini alıyordum. Mesailerimiz vardı, kira yardımı vardı, bunları hep kestiler. Sonra bizim Trakya Nakliyat'ta örgütlenme çalışmamız oldu. Örgütlenme önce Avrupa yakasında başladı. 13 Mayıs itibariyle Bakanlığa başvuru yapıldı yetki için.

Sendikalı olduktan sonra nasıl gelişti olay?

Biz 5 arkadaş kapının önüne konduk. Öbür arkadaşlarımız bize destek mahiyetinde tekrar geri geldiler. İşveren bizi işten attığı zaman gösterdiği gerekçe, performans düşüklüğü ve verilen işi yapmamak. Ben 10 senedir bu kolda çalıştım. Hiçbir hırsızlığımız, yüz kızartıcı suçumuz olmamıştır. Bundan önce atılan arkadaşlarımız dava açtılar ve davayı kazandılar Coca Cola'ya karşı. Bir arkadaşımız işe iade aldı, öbürleri tazminatlarını aldılar. İlk atılan 5 arkadaşımıza tazminat verdiler, ben de aralarındayım, verdikleri hiç bir şeyi imzalamadım. 19 Mayıs'ta bize destek veren arkadaşlarımızla birlikte toplantı düzenlendi. Coca Cola Marmara bölge direktörü bize "Sendikadan istifa etmezseniz çalışamazsınız, burda sizi 5 dakika çalıştırmam" dedi. Kapıyı da ana avrat küfür eder gibi kapattı çıktı. 20 Mayıs'ta işe geldiğimizde kapılar suratımıza kapalıydı.

di. Dediler işten atıldınız. Hiçbir gerekçe gösterilmedi 55 arkadaşımıza.

Sonra ne yaptınız?

20 Mayıs'tan sonra kapının önünden ayrılmadık. Dışardan Coca Cola'nın elemanı olmayan şahıslar getirdiler. Bu adamları arabalara bindirdiler, arabaları çıkartmaya çalıştılar. Biz izin vermedik. Çevik kuvvet çağırdılar, polis bizi çembere aldı, ben ve

3-4 arkadaşı ve Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nu gözaltına aldılar. Arkadaşlarımızın baskısı sonucu bizi serbest bıraktılar. O günden beri yüz bir gün oldu. Cola arabaları şirkete gelemiyor, izin vermiyoruz.

İşten atıldıktan sonra ne gibi eylemler yaptınız? Kimlerle çalıştınız?

İnsan ateşin içine düşmeyince gerçekten şu hayatı bilmiyor. Ben Kadıköy'de doğdum büyüdüm. Hep aynı mahallede oturuyorum. Gazete satan arkadaşları, alternatif düşüncede olanları görürdüm, ama pek hoş bakmazdık, yani memleketin şeyini bunlar mı değiştirecek gibilerinden bakardık. Hala direniş başladığı günden beri böyle bakan arkadaşlarımız var, ama bunların da düşünceleri %90 değişti. Bize destek veren, sizin gibi alternatif düşünceye olan sosyalist basın bize sahip çıktı. Bunlar Coca Cola'dan reklam almayan, Coca Cola'dan beslenmeyen basın kuruluşları. Boyalı basın bizim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Barışarock hakkında neler düşünüyorsunuz?

Şimdi bana yabancı değil. Sizin gibi uzun saçlı, top sakallı, küpeli arkadaşlar var. Barışarock ilk çıktığı seneler ilgimi çekmişti. Çalıştığım halde Rock and Coke'a sıcak bakmıyordum. Coca Cola yardım adı altında gençlere hoş görünmeye çalışıyordu, gözlerini boyamaya çalışıyordu. Barışarock karşı bir festival olduğu için zaten ben destekliyorum. Ben

direnışı olduğum için, bizim size destek vermemiz, sizin de bize destek vermeniz namus borcu gibi bir şey oldu. Ezilenlerin tüm dünyada birbirini tutması lâzım. Başka yolumuz yok. Dün akşam burda bir eylem yaptık, "Coca Cola işçisi yalnız değildir" sloganları attık, binlerce savaş karşıtı gençle Coca Cola direnişçileri alanında yanyana geldi. Barışarock olarak bize destek vermeniz bize güç katıyor, çünkü aranızda büyük bir kitle var. Türkiye'de herkes, sizler, bizler, annelerimiz, babalarımız bu direnişleri, bu örgütlenmeyi, sigortalı çalış-

mayı desteklemeli ki önümüzdeki engelleri kolay aşalım. Bu destek, bu birleşik mücadele bize çok güç katacak. Avrupa yakasında Coca Cola'nın otoparkında bir tane araba yok, korkuyorlar. 55 kişiye burda 20 bin kişinin destek vermesi, bizim bir mitingimizde, eylemimizde bizle birlik olması bize çok güç katar.

Neler yaptınız Barışarock'ta?

İmza standı açtık, sizin de gördüğünüz gibi ilgi büyük, herkesin yüzü gülüyor. Dayanışma adı altında kalem satıyoruz, çünkü okula gidecek çocuklarımız var. Sendika başkanımız olayı anlatan bir konuşma yaptı, fener alayı kuruldu, siz de destek verdiniz, sağ olun, Mehmet Akif Ersoy korusunun tamamını herhalde dolaştık. Bizim hissettiklerimiz güzeldi, benim çok hoşuma gitti. Maddi sıkıntılarımız çok büyük, bunları aşmak için alternatif şeyler yapmak lâzım. İlerde dayanışma geceleri düzenleyeceğiz. Biz de sizi kayıtsız şartsız destekliyeceğimizi arkadaşlarımız adına, sendikamız adına taahhüt ederim.

Avrupa Sosyal Forumu

Gariplikler ve dinamikler

Geçtiğimiz günlerde (10 Eylül) Türkiye Sosyal Forumu'nun (TSF) ilk hazırlık toplantısı yapıldı. Elektrik Mühendisleri Odası'nda yapılan toplantıya yaklaşık 100 kişinin katılımı ve bu katılımın yaklaşık 40 farklı örgütü veya hareketi bir biçimde barındırması, Türkiye'deki sosyal forum süreci açısından önemliydi. TSF önümüzdeki dönemde, tartışmaları ve yarattığı dinamik ile kendinden bahsettirmeye aday bir süreç.

TSF toplantısı iki gündemliydi. İlk gündemde TSF'nin metodolojisi ve takvimi konuşulurken, ikinci gündemde Avrupa Sosyal Forumu'nun 23-25 Eylül tarihlerinde İstanbul'da gerçekleşecek III. Hazırlık Toplantısı üzerinde duruldu.

ASF İstanbul hazırlık toplantısının gündemi de belli olmaya başladı. Hazırlık toplantısının ilk günü, çeşitli başlıklarda çalışma yürüten ağlar toplanacak. Bunların en önemlileri AB anayasası, savaş, iklim değişikliği, ırkçılık gibi başlıklar altında düzenlenecek.

Avrupa'daki sosyal hareketlerin gündemi, bu toplantılarda bir nevi ortaya çıkıyor. En temel başlıklar altında düzenlenen bu toplantılar, o başlıklar altında yürütülen mücadelenin deneyimlerini ve önümüzdeki dönemdeki etkinlik ve eylem planlarını tartışıyor.

Bu çerçevede içinde AB anayasasına karşı Fransa ve Hollanda'da kazanılan zaferler, Almanya ve İngiltere'deki seçim deneyimleri gibi konular da ciddi fikir mesaisi yapılacak. Nitekim ASF sürecini şu veya bu düzeyde bilen herkes, buradan çıkacak ciddi bir kararın ne kadar çok taşı yerinden oynatabileceğini geçmiş yıllarda gördü.

Ah şu Türkiye solu...

İnsan böylesi süreçlerde yaşananları yakından izleyince Türkiye solunun bir kesimine daha bir hayretle bakıyor.

Bahsettiğim, sol Kemalist çevreler ya da İşçi Partisi gibi zaten misakı millinin ötesinde düşünmeyi en ayıp şey sayan milliyetçi kesim değil. Sosyal forumlar gibi konularda nispeten daha ileri tutumlar almasını ilk planda beklediğimiz bazı sendika 'uzmanı' çevreleri ve bir grup 'akademik' insan, bu açıdan beni daha derin bir karamsarlığa sürüklüyor.

Foto: Ali ÖZ

Örneğin, zamanının önemli bölümünü "sosyal forumlar ve sermaye" ilişkisini açığa çıkarmaya vakfetmiş, DISK Uluslar arası İlişkiler Dairesi çalışanı Gaye Yılmaz, Birikim dergisinin bu ayki sayısında (197) "sosyal forumların harcının sınıfsal olamayacağı" şeklinde bir açıklama yaptı.

Kendisi Londra'daki son Avrupa Sosyal Forumu'na katılmadığından olsa gerek, oradaki forumun bütçesinin yarısından fazlasını işçi sendikalarının karşıladığından da habersiz. Sadece para değil elbet, o forumun programının oluşumundan gösterisinin örgütlenmesine kadar, sendikaların ne kadar merkezi bir rol oynadığını da bilmiyor. Bazı siyasi önyargılar insanın gözünü kör ediyor demek ki. Hareket akıp giderken, onu kulelerinden izlemeye ve her ne olursa olsun "buradan iş çıkmaz" demeye alışık bu anlayış, kibirli halinden bir an için bile taviz vermiyor.

Bu tabii ki bir rastlantı değil. Böyle düşünüyor olmanın temelinde çok daha uzun yıllarda oluşmuş ve kemikleşmiş bir 'sol' anlayış var. Roni Margulies'in Birikim dergisinin son sayısında belirttiği gibi "Türkiye solu bugün hala Kemalizmi, MDD'ciliği, milliliği aşabilmiş değil; gönlünde aslen sosyalizm değil, 'tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye' yatan bir sol;

anti-kapitalist değil, anti-empyalist bir sol". Meselenin özünde dünyayı yukarıdan değiştirme hayali de rol oynuyor. Dünyayı değiştirmek gibi "kutsal" bir görev, ne de olsa sıradan insanlara bırakılmayacak kadar ciddi bir iştir(!).

ASF'den bir örnek

Bunun bir tezahürünü Londra'daki ASF toplantılarında gördük. Birkaç Türk sol grubu, Türkiye'nin yaklaşık iki bin kilometre ötesinde "kürsü işgali" yapmaya kalkarak Avrupa soluna ve işçi hareketine ders vermeye çalıştı. İngiliz sendikalarının ısrarıyla kürsüde yer alan bir konuşmacıyı beğenmiyor olmak (ben de beğenmiyordum), bazıları için kürsü işgaline yeltenmek için yeterli bir sebep oluyordu. İşte sınıfı dönüştüren Türkiye solu.

Sonuç mu, işin sonunda bu grup toplantıyı yaptırmayı başardı. Ancak bu yirmi kişi, yaklaşık bir saat boyunca, toplantıyı izlemek için gelmiş, bin kişilik katılımcı kitlenin protestosuna hedef oldu. Gerçekten trajik bir tabloydu.

Evet, bu uç bir örnek, ama işin içinden uç bir örnek diye çıkmamak gerek. Nitekim hareket hakkında fütursuzca ileri geri konuşmak, kürsü işgalinin sadece bir adım gerisinde yer alıyor kanımca. Çünkü ikisi de aynı kafanın ürünü. İkisi

de dünyayı işçilerin değil, kendilerinin değiştireceğini, işçilerin de olsa olsa kendilerine destek vermesi gerektiğini düşünüyor. Onlara göre işçi hareketi değil, 'bilinçli' bir insan grubu önemli olan. İkisi de Avrupa işçi sınıfındaki gelişmeleri takip etmek yerine, Latin Amerikalı gerilla masalları okumayı tercih ediyor. Aralarındaki fark, ince bir çizgiden ibaret.

Yeniden TSF

Oysa hareket kendi mecrasında ilerlemeye devam ediyor. Bu tür insanlardan, antikapitalist hareket içinde, kimsenin haberinin olduğunu sanmam.

TSF'nin hafta sonu yaptığı hazırlık toplantısına dönecek olursak, bu toplantıda, Türkiye'deki sınıf hareketinin, savaş karşıtı hareketin ve daha birçok kurum ve bireyin katılımıyla, ASF toplantısına da götürmek üzere bir dizi önemli karar alındı. Öncelikle TSF'nin metodolojisi ve takvimi üzerinde bir anlaşma sağlandı. 6-9 Nisan 2006'da gerçekleşecek ASF toplantılarına Türkiye'den bin kişilik bir katılım için çalışmalara başlanması kararlaştırıldı. İstanbul'da yapılacak ASF toplantısında, ana eksen olarak Prag'da da önerdiğimiz üç eksenin bu toplantıda da gündeme taşınması üzerinde duruldu. Ayrıca Türkiye Sosyal Forumu süreci olarak ASF'deki bütün ağ toplantılarında yer alacağız ve bu toplantılarda olan biteni Türkiye'deki sosyal hareketlerin gündemine taşımaya çalışacağız.

İngiltere ve Almanya'da yaşanan gelişmeler üzerine "yeni sol" tartışması, New Orleans'daki kasırga felaketinin birden Bush'a karşı öfke seline dönüşmesi üzerine önümüzdeki yıl yapılacak 19 Mart savaş karşıtı eylemleri, ASF toplantısının daha bir önem kazanmasına yol açtı. AB anayasasının Avrupalı emekçiler tarafından bir kağıt parçasına dönüştürülmesi sürecini, bu işi yapan aktivistler anlatacaklar.

İstanbul'da yapılacak Avrupa Sosyal Forumu toplantısı, en azından dünyaya daha geniş bir ufukla ve mücadele azmiyle bakmamızı sağlayacak. Ama unutulmasın, bu sözüm tabii ki 'kulelerindeki kibirli' için değil, 'hayat sokakta' diyenler içindir.

Erkin ERDOĞAN

biR BaĞımSızın gözündEn BAK biRlikTeliĞi

Dünya, kasvet veren bir pervasızlıkla ve ince ince örülmüş bir senaryonun final sahnesi tadında, tanıklık etmemiz için çığlık çığığa bağıyor adeta: "Ses ver, ölüyorum, azalıyorum" diye..

Küreselleşme, dünyanın kocaman bir köy haline gelmesi gibi 21.yy tanımlamalarının; öteki olanı daha da ötekileştiren, imha etmekte hiçbir sakınca görmeyen ve bir kutu-plaşmanın bile oluşmasına imkan vermeyen dengesizliklerin büyümesine sebep olan o müthiş ekonomi politikalarının sonucu bu çığıklar. Yoksulluk, yoksunluk, varlık, yokluk sınırında yaşamaya mahkum edilen milyonlarca hayat ve işte tanıklık ettiğimiz 21.yy medeniyetler çağı..

Eşitlik ve sosyal adalet kavramını; "zengin yoksula yardım etme lütunda bulunması" gibi ahlaki bir jeste indirgeyen günümüz kurallarına karşı büyüyen öfke dalgası da, bu öfkeyi ve değişim isteğini savunmanın alternatif yöntemlerini geliştirmek zorunda. Parçalanmamak için yan yana gelmek, değiştirmek için daha fazla ortak noktada buluşmak ve olabildiğince bir ağızdan bağırarak gerektiği gerçeği, dünya muhalif hareketinin yeni yüzü olarak karşımıza çıkıyor. Yeni Sol, Küreselleşme Karşıtı, Alternatif Küreselleşme, Aşağıdan Küreselleşme, Savaş Karşıtı, Çevreci, Eşcinsel.. adı her ne olursa olsun; yeni hareketin ses getirecek kadar güçlü olmasının da eleştirilere hedef olmasının da sebebi olan bu çok seslilik ve renklilik. Bir ütopoyu gerçekleştirme çabası ve pratik içinde deneyimlenen-umutlandırıcı bir birliktelik arayışı.

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu da, bu acımasız filmin gidişatını değiştirme enerjisini Türkiye'de oluşturmaya çalışan bir birliktelik. Dünyanın dört bir yanındaki örnekleri gibi, bugüne kadar bir araya gelmemiş ama "yaşama hakkının savunulduğu" savaş karşıtı harekette bir araya gelebilecek herkese, her rengine "neden birliktelik olmasın?" sorusunu soran dev bir şemsiye. 1 Mart 2003'te tezkerenin reddi, 27 Haziran 2004'te NATO Zirvesi'nin parçalı bulutlu geçmesi, 30 Ekim 2004'te %82 Bush karşıtlığına vurgu yapan binlerce Türkiyelinin birçok ülkeyle aynı anda sokaklara dökülmesi, 19 Mart'ta işgalin 2. yılında barış için ses yükselten yığınların hızla artan sayısı; rengimiz ne olursa olsun üzerinde yaşadığımız gezegene sahip çıkma umudunu tekrar tekrar gösterdi bize. Gittikçe büyüyen bu ses ve renk ordusu; kampanyalar etrafında bir araya gelen, fikir alışverişinde bulunan, ortak bir iş çıkarma enerjisiyle ve tamamen gönüllülük bilinciyle çalışan, ürettikçe öğrenen ve büyüyen aktivistlerden oluşuyor. G8'lerin masa başında dünyanın geri kalanının kaderini tayin etme projelerine çomak sokan ve bu karşı çıkışın ciddiyetini inadına müzikle, dansla, rengarenk bayraklarla sokağa taşıyan BAK eylem biçimi; kimi zaman bu şenlikli görüntüden dolayı eleştirilse de yıllarca tepkisini göstermekten korkutulmuş yığıllara yeni bir birliktelik ortamı sunuyor. Küreselleşme çığıklarını, serbest dolaşım ve kapitalizmin sınırlarının muğlaklaşması olarak sunan genel geçer tanımlamalara karşılık, eşitlik - adalet ve barış için her zamankinden daha fazla çaba sarfetmemizi gerektiren bu dönemde, rüzgarın yönünü değiştirmek için gerekli olan güce ve umuda sahibiz. Küreselleşmenin tanımını, insanca bir yaşamı temel alarak baştan yazabiliriz. Bunu yapmaya başladık bile..

Irak'ta işgal ve ölümler devam ediyor. Binlerce insan bedenlerini öldüren bombalarla uyanırken; bizler de her yanımızı saran iletişim araçlarından atılan bombalarla ruhlarımızın ölümüne tanıklık ediyoruz. Bu tanıklığa müdahale etmek, ölümleri, işgalleri durdurmak bizim elimizde. Bunun için de temel yaşam hakkımızı savunmak, üzerinde yaşadığımız topraklara yabancılaşmamak temelinde bir araya gelmeli ve hep bir ağızdan ses vermeliyiz.

Çoğalarak, renklenerek ve daha fazla şarkıyla.. inadına.. Başka bir Dünya mümkün...

biR BaĞımSız aktivist
esra akbalık

Lüleburgaz Barış Şenlikleri

1 Eylül'de Lüleburgaz'da "Çocuklar Öldürülmesin Şeker de Yiyebilirler" isimli üç günlük bir şenlik düzenlendi. Çeşitli koserlerin, toplantıların ve etkinliklerin yer aldığı şenliğin ikinci gününde 3000 kişinin katıldığı konserden hemen önce Küresel BAK sözcüsü Tayfun Mater, Irak'ta devam eden işgalin boyutlarını ve sonuçlarını, dünyaya ve insanlığa verdiği zararı anlatan bir konuşma yaptı.

Tayfun Mater Bush ve çetesinin bu savaşın karşılıksız kalmadığını, dünyada giderek büyüyen bir savaş karşıtı hareket olduğunu ve Irak'ta da direnişin devam ettiğini anlattı. BAK olarak, 24 Eylül'de İstanbul'da, Amerika, İngiltere, Kanada ve Yunanistan ile aynı günde bir eylem düzenleneceğini söyleyen Tayfun Mater, bunun ardından 'İncirlik Kapatılsın' kampanyasına devam edileceğini söyledi.

İş gençlere düşüyor

Barışrock her açıdan iyi geçti, anti-kapitalist bir rock festivali ne yapabilirse onu yaptı. Onun için festivali değerlendirirken ufak tefek şeylere takılmadan hareketimiz için çok güzel bir adım daha olduğunu düşünmek lazım.

Festivalde hem savaş karşıtı hareket için hem de yeni kurmaya çalıştığımız platform için çok güzel adımlar atıldı, ilk olarak bir çok yeni aktivistle tanışıldı, alanda kampanyalar kampanyalarla buluştu. Bana kalırsa en önemlisi de Coca-Cola işçisi ile dayanışma noktası oldu. Emekçilerle genç aktivist kuşağı yanyana getirmek ve bu kitle ile sayısız kampanyayı, savaş karşıtlığı başta olmak üzere buluşturmak. Bunu yapmadığımız takdirde sağ ekonomik saldırıları çok ustaca kullanarak toplumu sağcılaştırabilir. KESK'in hareketlenmeye başladığı, Cola işçilerinin direnişe geçtiği; ekonomik saldırı sonucu sınıf mücadelesinin gözler önüne serilmeye başladığı, 25 bin kişinin Barışrock'a katıldığı, aktivistlerin bir çok kampanyayı takip etmeye başladıkları bu günler bize önce bu potansiyeli bir platforma ve sonra da seçimlerde hareketin içinden doğan siyasal bir odak yaratabilmek için müthiş fırsatlar sunuyor. Böyle olunca da iş en başta bizlere gençlere düşüyor.

Irmak

Onbinlerin eylemi

"Savaşa, işgale, işgalciye karşı festival Barışrock'ta işten atılan Cola işçilerinden, çevrecilere, 12 Eylül generallerinin yargılanmasını isteyen 78'lilerden, cinsel ayrımcılığa tepki gösteren Lambda eylemcilerine her renk bir araya geldi. Ortak nokta ise 'Savaşa karşı çıkarılan ses'ti.

Hani kamyon işçilerinden, kaplumbağa severlere, eşcinsellerden çevrecilere, sosyalistlerden anarşistlere kadar geniş bir birlik 1999 yılının Aralık ayında Seattle'da DTÖ toplantılarına karşı eylem yapmış ve toplantıları bloke etmişti ve daha sonra Cenova, Prag, Barcelona'da yapılan çeşitli eylem ve kampanyalarla da yükselen anti kapitalist hareket vardı. İşte Barışrock bunu yaptı.

2 gün boyunca festivale çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu on binlerce insan katıldı. İşten atılan Cola işçilerine destek için, İncirlik Üssü'nün kapatılması için, kobay olan bebekler için vb. birçok imza kampanyalarına binlerce imza verildi. On binlerce insan eğlence dışında eylemce kısmına katıldı. Alanda yapılan söyleşiler de çok iyiydi.

Savaşa karşı ses çıkar, alternatif medya, küresel ısınma gibi söyleşilere 90-120 kişi arasında insan katıldı. Tüm toplantılarda katılımcılar aktif olarak söz aldı. "Küresel muhalefet ne istiyor?" söyleşisinde insanlar hareketin şu an nelere ihtiyacı olduğu konusunda tartışıp, ne yapılması gerektiğini konuştu. Cola işçileriyle yapılan söyleşiden sonra yaptığımız yürüyüşe destek veren binlerce insan vardı. Sahneden konuşan aktivistin Savaşa karşı ses çıkar demesiyle hemen herkesin bağırmasına başlaması kanımca herşeyi açıklıyor.

Seneye yine Barış, yine Rock, yine Barışrock
Ulaş

İzmir Küresel BAK toplandı

4 Eylül'de İzmir'de Küresel BAK toplantısı yapıldı. Tayfun Mater'in katıldığı toplantıda yeni dönemde yapılacak kampanyaların İzmir'de nasıl örgütleneceği, İncirlik Kapatılın kampanyası ve 23-25 Eylül tarihlerinde İstanbul'da toplanacak Avrupa Sosyal Forumu Hazırlık Toplantısı ve 24 Eylül'de yine İstanbul'da yapılacak Küresel BAK katılımcılar toplantısı konuşuldu. İzmir Küresel BAK 15 Eylül'de yeniden bir araya gelerek bu konulardaki önerilerini konuşacak.

BİZE GÖRE köşesine yazacağınız yazılar 150 kelimeyi geçmemelidir. Böylelikle her sayı daha çok okurun görüşlerinin Sosyalist İşçi'de yer alması mümkün olacak.

Yeni öğrencilerin kayıtlarında biz de vardık..

5-6 Eylül tarihlerinde üniversitelerin kayıt günleri olması nedeniyle Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsünde stand açtık. Küresel Barış ve Adalet Öğrenci Topluluğu olarak hazırladığımız "BARIŞ" isimli bülteni ile hazırladığımız CD'yi dağıttık.

"BARIŞ" bültenini bundan sonra haftalık olarak hazırlamayı planlıyoruz. Bu sayısında daha çok topluluğumuz ve BAK'ı tanıtan yazılar yer alıyordu. Ancak bundan sonra küresel ölçekte eylem, etkinlik haberleri ile yorumların da olduğu hareketliliğini ve renkliliğini koruyan bir şekilde hazırlamayı düşünüyoruz. Üniversiteye yeni gelen öğrencilerle tanışma fırsatı yaratan bu etkinlikte 100'e yakın CD ve 150 bülten dağıttık; 6 kişi ile iletişime geçtik.10 YTL bağış topladık.

Sonuç olarak yeni öğrencilere üniversite hakkında efsaneler anlatıldığı için öğren-

cilerin çoğu biraz ürkek yaklaşıyordu ancak konuşabildiğimiz bütün öğrenciler oldukça olumlu yaklaştılar ve ilkelerimizi anlattığımız zaman bir çoğu bize çok sıcak baktı. Önümüzdeki dönem gerçekleştireceğimiz etkinliklerle beraber yakın zamanda daha fazla aktivistle yola devam edeceğimize eminiz!

Önümüzdeki dönem

Eski öğrencilerin kayıtlarında ve dersler başladıktan sonra da stand açarak hem "İncirlik Kapatılın" imzaları toplamayı hem de 24 Eylül eylemini duyurmayı düşünüyoruz. Ayrıca işgalin yıl dönümü için küresel çaptaki eylemin kampanyasına da aynı zamanlarda başlamak için konuştuk.

Ankara Üniversitesi Cebeci BAK aktivistlerinden Ersin Tek

Ekoloji Şenliği

GDO'ya Hayır Platformu Gökçeada 1. Ekoloji Şenliği'ni gerçekleştirdi.

İlk kez yapılan şenliğe yaklaşık 100 kişi katıldı. Katılımcıların yanısıra, yöre halkından ve civar bölgelerden zaman zaman katılanlar oldu.. Şenlikte "Ekolojik Tarım Nedir", "Genel Olarak Tarımın Sorunları" ve

"Türkiye Tarımının Örgütlenmesi" başlıklı üç panel, ekolojik yaşam, beslenme, tarım gibi konularda 6 ayrı atölye çalışması yapıldı. Paneller ve atölye çalışmaları Gökçeada'nın çeşitli köylerinde, meydanlarda ve köy kahvelerinde düzenlendi. Şenlikte ayrıca Gıdanın Geleceği filminin gösteri-

mi, ada gezisi, Gökçeada'lı çocukların mendireğe resim yapması gibi etkinlikler de vardı. Panellerde sık sık AB'nin ve İMF'nin tarıma olumsuz etkileri görüldü. Her sene farklı bir yerde düzenlenmesi düşünülen şenliklerle çiftçi ve tarım örgütleriyle tüketici örgütlerini yan yana getirmeyi hedefliyor.

1 Eylül 'de Beşiktaş gösterisi

1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle akşam saat 20.00'da Beşiktaş Motor İskelesi'nde bir basın açıklaması yapan Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, "Biz savaşıyoruz bir dünya istiyoruz dedi.Basın açıklamasına 300 kişi katıldı.

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu adına basın açıklamasını okuyan Türkiye Sakatlar Derneği Başkanı Şükrü Boyraz, "Bugün 1 Eylül. Bugün barışın, dünya barışının günü. Ne yazık ki, ölümün gölgesi dünyanın üzerinde pervasızca dolaşüyor. Bombalamalar,

işgaller, dünyanın birçok köşesinde acı çeken insanların görüntüleri tv ve gazetelerde en büyük yeri kaplıyor" dedi. Boyraz daha sonra, "24 Eylül'de ABD'de, İngiltere'de, Yunanistan'da ve İstanbul'da eş zamanlı eylemler gerçekleştireceğiz.

ABD evine dön diye haykıracağız. İşgale son ver diyeceğiz. Küresel savaş karşıtı hareketimiz gücünü bir kez daha gösterecek.Ve sadece ummuyoruz, artık eminiz, inisiyatif barış güçlerinin elindedir. Artık eminiz kazanan biz olacağız. Kazanan barış ola-

cak. Kazanan küresel barış ve adalet olacak!" diye ekledi.

Basın açıklamasının ardından mumlarla ve meşalelerle on beş dakikalık oturma eylemi yapıldı. Eyleme katılanlar savaşa karşı ses çıkararak Bush'un politikalarını protesto ettiler. Çalınan barış şarkılarıyla savaşı bir dünya istediklerini dile getirdiler. Eylemde sık sık "Irak'ta hemen, Filistin'de şimdi, dünyada barış hemen şimdi", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanları cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının emilant, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti. ■ Sahibi: Özden Dönme

■ Sorumlu Yazışleri Müdürü: Volkan Akyıldırım

■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

■ Yaygın süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org ■ sosyalistisci@sosyalistisci.org

IRAK'TA İŞGALE SON

Bundan üç ay önce Amerika'da 3 binden fazla kampanya bir araya gelerek 24-25-26 Eylül'de Beyaz Saray'ın önünde 'Irak'ta İşgale Son-Birlikleri Hemen Eve Geri Getirin!' sloganıyla, üç gün sürecek etkinlikler dizisi gerçekleştirme kararı aldılar. Bu etkinliklerin en önemlisi 24 Eylül'de Beyaz Saray'ın önünde yapılacak olan ve tüm Amerika'dan yüz binlerce insanın katılacağı büyük gösteri olacak. Ardından Amerikalı savaş karşıtları bu eylem programlarını bütün dünyadaki savaş karşıtı koalisyonlara önererek, onları, mümkünse aynı gün tüm dünyada, savaşa ve işgale karşı gösteriler ve çeşitli etkinlikler yapmaya davet ettiler. Amerika'da savaş karşıtı bir koalisyon olan United for Peace and Justice Coalition (Barış ve Adalet İçin Birlik) 24 Eylül eylem çağrısında şöyle diyor: "Bugüne kadar Irak'ta 1600 Amerikalı asker öldü, en az 15,000 asker yaralandı. Amerikalıların büyük çoğunluğu bu savaşın hiç olmaması gerektiğine inanıyor, fakat Washington'daki seçilmiş temsilcilerimiz, Bush yönetiminin felakete yol açan Irak politikasını onaylamaya devam ediyorlar. Şimdi bütün savaş yanlısı politikacıları ölümlerden, gerçekleşen yıkımdan, söylenen yalanlardan ve toplumumuzun aldığı darbeden sorumlu tutmanın zamanıdır".

Çok geçmeden diğer ülkelerden bu çağrıya yanıtlar geldi. 24 Eylül'de, Amerika ve İngiltere başta olmak üzere, Yunanistan, Japonya, Danimarka, Avustralya, Türkiye ve daha bir çok ülkede savaşa ve işgale karşı gösteriler olacak.

24 Eylül: Hesap sormanın tam zamanı

11 Eylül 2001'de Dünya Ticaret Merkezi'nin İkiz Kuleleri'ne ve Pentagon'a yapılan uçak saldırılarının üzerinden dört yıl geçti. Bu dört yıl içinde Bush ve çetesi 'teröristlere' karşı savaş açıklarını ilan ederek önce Bin Laden'i yakalama bahanesiyle Afganistan'ı, ardından kitle imha silahları ve demokrasi bahanesiyle Irak'ı işgal etti. Ancak o günden bu yana hem Irak'taki direniş yaygınlaşarak devam etti, hem de dünya ve Amerikan kamuoyunun Bush'a olan desteği azaldı. Bugün Irak'ta Amerika'nın yanında sadece 10 ülke kaldı, Newsweek dergisinin Ağustos ayında yaptığı bir araştırmaya göre Amerikan halkının Bush'a desteği en düşük seviyeye, yüzde 34'e, düştü. Oğlu Irak'ta öldürülen Cindy Sheehan'ın Bush'un çiftliğinin önünde çadır kurarak yaz tatilini Bush'a zehir etmesi ise hem Amerika'daki hem de dünyadaki savaş karşıtlarına ilham kaynağı oldu. Son olarak,

New Orleans'da gerçekleşen Katrina kasırgası Bush'un bir çok başka özelliğinin yanı sıra ırkçı yüzünün de bir kez daha ortaya çıkmasını sağladı. Şimdi Amerika'daki sıradan insanlar aynı soruyu soruyorlar. "Neden Afganistan ve Irak işgaline milyarlarca dolar ayrılırken bu insanlara yardım edilemiyor? İnsanların kendi güvenliklerini sağlamak için ellerinde silahlarla evlerinin çatılarında nöbet tuttuğu New

Orleans'ın Irak'tan farkı ne?"

Tüm dünyada ve özellikle Amerika'da savaş karşıtları Bush'tan tüm bunların hesabını sormak için 24 Eylül'de Beyaz Saray'ın önünde yapılacak büyük gösteriye hazırlanıyorlar. 24 Eylül'de özellikle Amerika'da yapılacak gösterinin savaş karşıtı hareketin başlangıcından beri gerçekleşen en büyük gösterilerden bir tanesi olması bekleniyor.

24 Eylül'de Taksim Gezi Parkı'ndayız

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu da, Amerikalı savaş karşıtlarının çağrısına katılarak 24 Eylül'de, saat 14.00'de Taksim Gezi Parkı'nda kitlesel bir basın açıklaması yapacak. Büyük bir şans eseri aynı tarihlerde İstanbul'da düzenlenecek olan Avrupa Sosyal Forumu hazırlık toplantısı nedeniyle, Avrupa'nın bir çok ülkesinden savaş ve kapitalizm karşıtı temsilciler de İstanbul'da olacaklar ve gösteriye katılacaklar.

Küresel BAK herkesi 24 Eylül'e çağırmak için yayınladığı bildirisinde şöyle diyor: "Biz, Türkiyeli savaş ve işgal karşıtlarının birleşik gücü Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu olarak 24 Eylül 2005' te ABD'li savaş ve işgal karşıtlarıyla dayanışma içinde olmak ve Irak'tan Filistin'e her yerdeki işgale karşı çıkmak için sokakta olacağız".

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'ndan Yıldız Önen ise, "Şimdi Bush ve Blair'den hem kendi halklarına hem de Irak ve Afganistan halkına yaptıklarının hesabını sormanın tam zamanıdır. 24 Eylül'de Taksim Gezi Parkı'nda yapacağımız gösteri, İncirlik Üssü'nü Amerika'nın kullanımına açan hükümete bir kez daha bu savaşa ve işgale karşı olduğumuzu göstermek, Türkiye'deki savaş karşıtlarının sesini duyurmak açısından da büyük önem taşıyor. Herkesi 24 Eylül'de, saat 14.00'de Taksim Gezi Parkı'nda yapacağımız basın açıklamasına davet ediyoruz" dedi.

Dünyadan 24 Eylül mesajları

Amerika

Kamuoyu yoklamaları Amerikan halkının çoğunluğunun artık Irak savaşını desteklemediğini, Amerika'nın askeri olarak Irak'ta yenildiğini ve birlikleri hemen eve geri getirmekten başka meşru alternatifinin kalmadığını gösteriyor. 24 Eylül Cumartesi günü, Amerika'nın her tarafından yüz binlerce insan, Irak'taki savaşın sona ermesi çağrısı yapmak için Washington'da bir araya gelecek. United For Peace and Justice Coalition

İngiltere

Stop The War Coalition (Savaşı Durdurun Koalisyonu), CND ve İngiltere Müslümanlar Birliği, bombalamaların ve savaşın durdurulması, birliklerin derhal eve geri getirilmesi, sivil özgürlüklerin ve Müslüman topluluğunun savunulması için 24 Eylül'de Londra'da bir gösteri çağrısı yapıyor.

Yunanistan

24 Eylül'de bütün Yunanistan'da, Irak Basra Petrol İşçileri Sendikası'nın katılımıyla yerel gösteriler ve etkinlikler düzenleyerek uluslararası eylem çağrısına katılıyor.

Stop the War Coalition - Yunanistan

Japonya

Japonya'dan, World Peace Now (Dünya Barışı Şimdi) örgütünden selamlar! United For Peace and Justice Coalition (Barış ve Adalet İçin Birlik - Amerika) tarafından, 24 Eylül'de bütün dünyada savaş karşıtı gösteriler düzenleme çağrısına cevap olarak, WPN aynı gün Japonya'da bir dayanışma gösterisi yapacak.

Cindy Sheehan'dan 24 Eylül çağrısı

31 Ağustos'tan beri Bush'un Teksas'taki çiftliğinin önüne çadır kuran ve oğlu Irak'ta öldürülen Cindy Sheehan ise, Bush'a yaz tatilini zehir etti. Amerika'nın yüzlerce

şehirinde Cindy Sheehan'ı destekleyen etkinlikler düzenlendi. Cindy Sheehan kendisinin de 24 Eylül'de Beyaz Saray'ın önünde olduğunu söyleyerek, "Benim gibi siz de bu ülkedeki insanların büyük çoğunluğunun bu savaşa karşı olduğunu biliyorsunuz. Şimdi Beyaz Saray'ın önünde büyük bir ulusal gösteri düzenleyerek Bush'a bir kez

daha 'Birlikleri Hemen Eve Geri Getir' demenin tam zamanıdır. Öyle görünüyor ki 24-26 Eylül tarihlerinde Irak'ın işgaline karşı yapılacak gösteriler, savaş karşıtı hareket başladığından beri gerçekleşen en büyük etkinlikler olacak. Herkesi 24-26 Eylül'de yapılacak etkinliklere katılmaya davet ediyorum" dedi.